

SOM RIEKOU

Príbeh Martiny Štefankovej a značky Mamavis

Od narodenia Natálky, cez jeden neposedný Priessnitzov zábal a prvý nákres na papieri až k vlastnej značke, chránenej krajčírskej dielni, spolupráci s Priessnitzovými kúpeľmi a novej kapitole v Prunéřove.

„Dnes už viem, že v živote je najdôležitejšie byť sama sebou.“

Úvod: Nechcem písať príbeh o dokonalosti

Keď som pred rokmi začala písať svoje prvé e-booky, mala som potrebu zachytiť všetko, čo sa vo mne odohrávalo. Boli surové, osobné a presne také, aká som v tej dobe bola. Dnes sa na svoju cestu pozerám inak. Nechcem sa vracieť k ľuďom a situáciám, ktoré už do môjho súčasného príbehu nepatria. Chcem rozprávať o tom, čo zostalo: o Natálke, o materstve, o jednom nápade, o vode, o práci, o ľuďoch, ktorí mi pomohli, o chybách, ktoré ma učili, a o Mamavise.

Táto kniha preto nie je príbehom o tom, že som všetko zvládla správne. Je o tom, že som išla ďalej. Niekedy rýchle, niekedy pomaly, niekedy som sa musela vrátiť a začať odznova. Práve preto som kedysi napísala, že som riekou. Rieka sa nezastaví pred prvým kameňom. Obteká ho, hľadá inú cestu a pokračuje.

Keby mi niekto na začiatku povedal, kam ma jeden obyčajný detský zábal dovedie, najskôr by som mu neverila. V dobe, kedy celý príbeh začal, som nebola výrobcom priessnitzovho zábalu, marketérka ani skúsená podnikateľka. Bola som predovšetkým mama, na materskej dovolenke.

1. Nič nie je náhoda

Natáľkin príchod som nikdy nevnímala ako samozrejmú. Materstvo ma veľmi rýchle naučilo hľadať odpovede na otázky, o ktorých som predtým nemusela premýšľať. Zrazu riešite zdravie svojho dieťaťa, počúvate rady lekárov a každý deň robíte desiatky drobných rozhodnutí. Nemáte odborné vzdelanie pre každú situáciu. Máte ale zodpovednosť a stále rovnakú otázku: Čo môžem urobiť lepšie?

Keby mi vtedy pani doktorka neodporučila urobiť Natáľke Priessnitzov zábal na hrudník, možno by som sa k tejto metóde nikdy nedostala. Keby klasický zábal bez problémov držal, nemala by som dôvod premýšľať, ako ho zmeniť. A keby ma pri jeho neustálom upravovaní nenapadla jednoduchá otázka: „Prečo v 21. storočí neexistuje aspoň uterák na suchý zips?“, možno by nevznikol ani môj prvý náčrt.

Práve preto pre mňa veta „Nič nie je náhoda“ znamená predovšetkým schopnosť všimnúť si dvere, ktoré nám niekedy otvorí aj nepríjemná situácia.

Môj príbeh Mamavis totiž nezačal firmou. Nezačal ani výrobkom. Začal materstvom a cestou k Natálke.

Rok 2012 mi priniesol veľmi ťažké obdobie spojené so stratou dieťatka. O rok neskôr prišla Natálka. Ani jej cesta na svet však nebola jednoduchá. Dva mesiace som strávila v ostrovskej nemocnici, kde sa lekári snažili tehotenstvo udržať. Práve tam som spoznala ľudí, na ktorých som nezabudla, a začala omnoho intenzívnejšie vnímať, akú veľkú hodnotu má obyčajná ľudská podpora.

Natálka sa narodila o dva mesiace skôr. Jej príchod prekvapil mňa aj zdravotníkov. Pôrod bol rýchly a miesto plánovaného prevozu do Mostu bola Natálka prevezená záchrannou službou na jednotku intenzívnej starostlivosti do Karlových Varov. Nasledujúci deň som išla za ňou.

Dodnes si pamätám zvonček pri dverách karlovarskej JIP. Otvorila mi sestrička, ktorú som nepoznala. Zaviedla ma k Natálke a naraz sa spýtala, či som sa za slobodna volala Martina Štefanková. Potom sa spýtala na môjho otecka Vladimíra. A nakoniec povedala niečo, čo som vôbec nečakala:

„Tak to som vaša teta.“

Natálka tak svojím narodením neprepojila len mňa so svetom materstva. Pomohla znovu spojiť tiež časť rodiny môjho otecka, ktorý vyrastal od bábätká v detskom domove a ktorého súrodenci boli v detstve rozdelení.

A ako by tých zvláštnych súvislostí nebolo dosť, Natálka prišla na svet v rovnaký deň, kedy sa narodil môj otecko.

Vtedy som si znovu povedala vetu, ktorá ma sprevádza dodnes:

Nič nie je náhoda.

Natálke ďakujem predovšetkým za možnosť poznať materskú lásku. Práve s ňou začali do môjho života prichádzať prvé podnety k tvoreniu a hľadaniu nových ciest. V tej dobe som ešte vôbec netušila, že jedna z nich ponesie meno Mamavis.

2. Tri vrstvy, ktoré nechceli držať

Keď problém prinesie riešenie

V tej chvíli som neuvažovala o firme ani o podnikaní. Chcela som jedine – aby zábal zostal tam, kde má. Mamavis teda nevznikol z prieskumu trhu, ale z obvyčajnej potreby jednej mamy.

Keď bola Natálka malá, trápili ju respiračné problémy. Naša detská lekárka mi odporučila Priessnitzov zábal na hrudník. Do tej doby som túto metódu bežne nepoužívala. Dostala som jednoduchý návod: mokrá plienka, igelit a uterák.

Pripravila som všetko tak, ako som mala. Lenže teória a malé dieťa sú dve rôzne veci. Zábal kĺzal a padal Natálke na bruško a nedržal tam, kde mal pôsobiť.

A práve v tom obvyčajnom domácom okamžiku prišla otázka, ktorá neskôr zmenila môj profesijný život:

Čo keby boli všetky tri vrstvy spojené do jedného celku a zábal sa jednoducho upevnil suchým zipsom?

Vzala som papier a začala kresliť. Prvý náčrt bol jednoduchý – pás, ktorý bude dobre držať na hrudníku, spojí všetky potrebné vrstvy a pôjde ľahko upevniť.

Potom som začala hľadať niekoho, kto by dokázal moju predstavu previesť do skutočnosti. Našla som pani Miloslavu Johanesovú. Práve jej ruky pomohli premeniť prvý nákres v prvý skutočný zábal.

Keď som ho ukázala našej detskej lekárke, jej reakcia pre mňa bola zásadná. Nápad ju zaujal, povedala mi, že nič podobné na trhu nepozná a že také riešenie by mohlo pomôcť aj ďalším mamičkám.

Zároveň mi vysvetlila, že princíp Priessnitzovho zábalu má omnoho širšie možnosti využitia, než som do tej doby tušila – tradične sa používa nielen pri respiračných ťažkostiach, napríklad pri bolestiach v krku, laryngitíde, zápale priedušiek alebo suchom kašli, ale taktiež pri niektorých problémoch pohybového aparátu a pórurazových stavoch.

A vtedy prišla ďalšia myšlienka: Keď môže mať zábal toľko spôsobov využitia, prečo vytvoriť len jeden?

Postupne začala vznikať myšlienka ďalších druhov zábalov pre rôzne časti tela.

Ešte len potom som pochopila, že práve v tomto okamžiku vznikla základná filozofia Mamavis: Nemeniť tradičný princíp, ale odstrániť prekážky, ktoré ľuďom bránia používať ho jednoducho a pohodlne.

Nebol to podnikateľský plán vytvorený v kancelárii. Bol to problém jednej mamy, ktorý našiel praktické riešenie. A z tohto riešenia začal rásť Mamavis.

3. Prvý prototyp nebol posledný

Výrobok, ktorý rástol s ľuďmi

Prvé výrobky som rozdávala a zbierala reakcie. Potrebovala som vedieť, či zábal dobre drží, ľahko sa zapína a čo by na ňom ľudia zmenili. Každá pripomienka pre mňa znamenala ďalší krok.

Výrobok pre mňa nikdy nebol hotový len preto, že sme ho dokázali ušiť. Musel predovšetkým dávať zmysel človeku, ktorý ho skutočne používa.

Ani prvý hrudný zábal nebol dokonalý. A vlastne ani nemal byť. Bol začiatkom. Pôvodne mal rovnejší strih, ale skúsenosti rodičov aj pripomienky lekárov ukázali, že je potrebné lepšie pokryť oblasť hrudníka. Strih sa preto postupne menil, pribúdali nové prvky a ja som sa učila spolu s každou ďalšou verziou.

S prvými zákazníkmi začali prichádzať taktiež nové otázky a prania. Čo krk? Kolená? Lakte? Zápästia?

Ramená? Hlava?

Postupne som pochopila, že princíp troch spojených vrstiev nemusí zostať len u detského hrudného zábalu. Začali vznikať ďalšie varianty pre deti aj dospelých. Nešlo mi ale o to vytvoriť čo najväčší katalóg. Každý nový výrobok mal reagovať na skutočnú potrebu a za mnohými z nich stál konkrétny človek a jeho príbeh.

Napríklad zábal na ramená vznikol na základe priania zákazníčky, s ktorou som sa stretla na jarmoku. Zápästník a neskôr varianta pre karpálnu oblasť zase reagovali na konkrétne potreby ľudí pri práci.

Zábalová čelenka má svoj vlastný príbeh. Prvý podnet k jej vzniku prišiel od prim. MUDr. Jaroslava Novotného. Neskôr sa jej využitie prepojilo aj s mojou vlastnou skúsenosťou s Natáľkou. Aj tu sa ukázalo, že nové výrobky Mamavis nevznikajú náhodne, ale ako odpoveď na skutočné potreby a skúsenosti ľudí.

A práve to sa postupne stalo pre Mamavis typické.

Nerástli sme podľa katalógu vymysleného od stola. Rástli sme z rozhovorov, skúseností, pripomienok a skutočných životných situácií.

Keď sa dnes pozriem na celý sortiment Mamavis, nevidím len jednotlivé výrobky. Vidím ľudí, ktorí stáli pri ich vzniku. Jednu zákazníčku z jarmoku, rozhovory s lekármi, pripomienky rodičov, vlastné skúsenosti s Natáľkou aj všetky tie drobné podnety, ktoré postupne posúvali pôvodný nápad ďalej.

Každý zábal má svoj príbeh. A práve z týchto príbehov postupne vyrastal Mamavis.

4. Ochrániť nápad a dať mu meno

Keď som zistila, že podobne praktické riešenie na trhu nevidím, začala som premýšľať aj nad tým, ako svoj nápad ochrániť. Ochrana duševného vlastníctva pre mňa vtedy bola úplne novým svetom. Učila som sa, čo znamená užitný vzor, ochranná známka alebo medzinárodná ochrana a prečo je dôležité myslieť na tieto veci už vo chvíli, keď je projekt ešte len na začiatku.

V roku 2014 som sa preto vydala cestou ochrany technického riešenia na Úrade priemyslového vlastníctva. Postupne nasledovali ďalšie kroky, v roku 2015 bola registrovaná ochranná známka Mamavis a neskôr prišla taktiež medzinárodná ochrana.

Bola to ďalšia časť podnikania, ktorú som sa musela naučiť za pochodu. Vtedy som pochopila, že dobrý nápad potrebuje nielen nadšenie a odvahu, ale taktiež dokumenty, termíny a správne nastavenú ochranu. Kreativita a administratíva sa v podnikaní stretávajú omnoho častejšie, ako som si na začiatku dokázala predstaviť.

Rovnako dôležité ako ochrániť samotný nápad bolo nájsť mu meno.

Názov Mamavis pre mňa dodnes predstavuje jednoduché zhrnutie celého príbehu. „Mama“ odkazuje k materstvu, starostlivosti a okamžiku, kedy prvý výrobok vznikol pre moje dieťa. „Vis“ vychádza z latinského spojenia Vis Medicatrix Naturae – prirodzené liečivé sily prírody.

Mamavis tak od svojho názvu spája dve myšlienky, ktoré ma sprevádzajú od úplného začiatku: materskú starostlivosť a dôveru v silu prírody.

Svoj význam malo aj prvé logo. Nebolo výsledkom práce veľkého grafického alebo brandingového štúdia. Bolo ručne kreslené a rovnako ako celý vtedajší Mamavis nieslo stopy našich začiatkov.

Tvorilo ho srdce, ležatá osmička ako symbol nekonečna a trojuholník. Pre mňa tieto prvky predstavovali zdroj bezpodmienečnej a nekonečnej materskej lásky – tej istej lásky, z ktorej sa zrodil prvý zábal pre Natálku.

Možno nebolo prvé logo graficky dokonalé. Ale bolo naše. Malo význam, emóciu a príbeh. Rovnako ako značka, ktorá pod ním začínala rásť.

5. Materská dovolenka, kočiarič a jarmoky

Jarmoky - moja prvá skutočná škola trhu

V roku 2016 som začala výrobky pravidelne predstavovať na jarmokoch. Keď sa dnes obzriem späť, práve toto obdobie patrí k mojim najživším spomienkam.

Začiatky neboli jednoduché. Nemala som žiadnu obchodnú stratégiu, prepracovaný business plán ani veľký marketingový rozpočet. Bola som tam ja, Natálka, kočiarič, stánok a prvé výrobky Mamavis. Víkendy sme trávili cestovaním, vybalovaním zábalov, stavaním a skladaním stánku a dlhými hodinami medzi ľuďmi. Domov som sa často vracala veľmi unavená.

Práve jarmoky sa ale stali mojou prvou skutočnou školou podnikania – a zároveň miestom, kde som si začala potvrdzovať, že môj nápad má zmysel.

Ľudia sa zastavovali, pýtali sa a rozprávali mi svoje vlastné skúsenosti. Prekvapilo ma, koľko z nich Priessnitzov zábal poznalo a používalo celé roky. A znovu a znovu som počula podobný príbeh: metódu poznáme, ale mokrá látka, igelit a zložité upevňovanie sú doma nepraktické.

Naraz som pochopila, že problém, ktorý som riešila pri Natálke, nebol len môj.

Keď mi ľudia rozprávali: „Toto poznáme, ale doma je to nepraktické,“ bola to pre mňa jedna z najdôležitejších spätných väzieb. Potvrdzovala mi, že jednoduché spojenie troch vrstiev a ľahké upevnenie môže mať zmysel aj pre ďalšie rodiny.

Jarmoky sa tak stali mojím prvým výzkumným laboratóriom. Niektorí sa len pozrel a odišli. Iní sa zastavil na dlhý rozhovor. Niektorí zákazníci sa vracali a rozprávali mi svoje skúsenosti alebo prichádzali s otázkou, či by som dokázala vytvoriť zábal taktiež na inú časť tela.

Ja som hlavne počúvala.

Práve z týchto rozhovorov neskôr vznikli niektoré ďalšie výrobky. Začala som chápať niečo, čo ma pri prvom nákrese zábalu vôbec nenapadlo: Zákazník nemusí byť len človekom, ktorému hotový výrobok predáte. Môže byť súčasťou jeho ďalšieho vývoja.

Jarmoky ma naučili ešte jednu dôležitú vec – hovoriť o svojom nápade jednoducho. Pri stánku nemáte dlhú prezentáciu ani desiatky minút na vysvetľovanie. Behom chvíle musí človek pochopiť, prečo ste vzali viac než dvesto rokov starý princíp a zmenili jeho prevedenie.

Nemala som vtedy dokonalý plán, ale mala som možnosť hovoriť priamo s ľuďmi. A práve oni mi postupne potvrdzovali, že cesta, na ktorú som sa vydala kvôli Natálke, môže mať zmysel aj pre ostatných.

6. Keď Natálka zaspala, začínala moja druhá smena

Keď Natálka zaspala, začínala moja druhá smena

Cez deň som chcela byť predovšetkým mamou. Večer som uspala Natálku, otvorila počítač a začínala moja druhá smena.

Nemala som rozpočet na tím špecialistov, a tak som sa väčšinu vecí učila sama a za pochodu. Tvorbu e-shopu, práca s WordPressom, písanie textov, sociálne siete, základy online marketingu aj obchod. Hľadala som informácie o Priessnitzovej metóde a snažila sa pochopiť všetko, čo bolo potrebné k tomu, aby sa Mamavis mohol posúvať ďalej.

To, čo dnes vo firme rieši niekoľko ľudí a rôzne odborné profesie, som vtedy objavovala krok za krokom. Často metódou pokus-omyl. Urobila som chybu, opravila ju a pokračovala ďalej.

Pracovala som hlavne v noci. Jeden z kolegov mi vtedy napísal, že odo mňa dostáva e-maily o štvrtej ráno, a spýtal sa ma, či vôbec niekedy spím.

Popravde – veľa som nespala.

Nevníkala som to ale len ako prácu. Bola to tvorba, ktorá ma pohltila. Zároveň som vedela, že až sa Natálka ráno prebudí, chcem tu byť zase pre ňu.

Práve vtedy sa vytvoril rytmus, ktorý ma sprevádzal ešte dlho: materstvo a podnikanie vedľa seba, nie jedno po druhom. Nebolo to romantické podnikanie z kaviarne. Bolo to hľadanie hodín tam, kde už v bežnom dni žiadne neostávali.

V tomto období vznikali aj moje prvé e-booky. Boli surové, veľmi osobné a zachytávali emócie, ktoré som vtedy prežívala. Dnes už nemám potrebu vracať sa ku každému detailu. Jedna ich myšlienka je pre mňa ale stále dôležitá:

Človek môže urobiť chybu. Môže spadnúť. Môže sa sklamať v ľuďoch aj v sebe. A aj napriek tomu môže znovu vstať a vytvoriť si vlastnú cestu.

Do tých rokov sa totiž nepremietalo len budovanie Mamavis. Prechádzala som taktiež rozpadom manželstva a rozvodovým konaním. Poznávala som, že nie každý, kto vás podporuje slovami, to s vami myslí rovnako aj v skutočnosti. Niektorí ľudia mi pomohli, iní ma sklamali a niektoré vzťahy sa skončili.

Vtedy som mnoho týchto skúseností vnímala ako bolestivé a zlé. Dnes sa na ne pozerám inak.

Boli to mojím spôsobom moji učitelia. Naučili ma viac dôverovať vlastnému úsudku, rozpoznávať, koho si pustiť blízko, a prijať zodpovednosť za smer, ktorým sa vydám. Predovšetkým ma naučili, že svoju cestu za mňa nikto iný nevytvorí.

A možno práve preto som v noci znovu otvárala počítač a pokračovala.

Zatiaľ čo Natálka vedľa mňa spala, ja som sa krok za krokom učila nielen budovať Mamavis, ale taktiež stáť pevnejšie na vlastných nohách.

7. Zaklopať na dvere lekárom

Zaklopať na dvere lekárom

Podpora jednej detskej lekárky pre mňa bola dôležitá, ale nestačila mi k tomu, aby som si povedala, že mám hotovo. Potrebovala som ďalšie názory – a predovšetkým názory ľudí, ktorí sa s podobnými problémami stretávajú každý deň.

Začala som preto osobne oslovovať lekárov. Zaklopala som na desiatky dverí ordinácií a žiadala o spätnú väzbu.

Mala som samozrejme obavy. Čo keď mi povedia, že je môj nápad nezmysel? Čo keď tradičný Priessnitzov zábal poznajú, ale moje prevedenie odmietnu?

Práve preto pre mňa boli ich názory tak cenné. Lekár, ktorý ma videl prvý krát, nemal dôvod ma šetriť ani chváliť.

Miesto odmietnutia som ale často počula niečo iné: Priessnitzovu metódu poznáme a odporúčame, problém je v tom, že rodičia zábal nevedia správne pripraviť alebo ho kvôli nepraktickému prevedeniu nakoniec vôbec nepoužívajú.

To pre mňa bolo ďalšie potvrdenie, že cesta, na ktorú som sa vydala, má zmysel.

Lekári mi zároveň pomáhali výrobky ďalej rozvíjať. Pri detskom hrudnom zábale napríklad prišiel podnet upraviť strih tak, aby lepšie zakrýval celý oblúk hrudníka. Ďalšie skúsenosti a odporúčania ma inšpirovali k vývoju nových výrobkov – napríklad zábalových rukavíc pri reumatických problémoch alebo zábalu, ktorý súčasne umožní fixáciu ruky pri zápale šliach.

Postupne som začala navštevovať nielen ordinácie a nemocnice, ale aj veľkoobchody so zdravotnými potrebami a zariadenia sociálnej starostlivosti. Každý sa na výrobok díval trochu inak. Rodičia riešili pohodlie dieťaťa, lekári správnosť princípu a možnosti využitia,

obchodníci zase to, či je výrobok zrozumiteľný a predajný. Ja som sa učila počúvať všetkým týmto pohľadom a spájať ich dohromady.

Niektorí lekári ma povzbudzovali, aby som zábaly ponúkla aj lekárňam. V tej dobe som ale ešte nebola obchodník v pravom slova zmysle. Omnoho viac ako predaj ma zaujímalo, či výrobok skutočne funguje tak, ako má, a čo naňho povedia ľudia z praxe.

Preto som zábaly často rozdávala ako vzorky. Niekedy som ich poskytla zdarma, inokedy za nákupnú cenu. Potrebovala som predovšetkým získať skúsenosti, názory a pripomienky. Každý zábal, ktorý sa dostal do rúk lekára, terapeuta alebo ďalšieho človeka z praxe, pre mňa mal v tej dobe väčšiu hodnotu ako zdroj spätnej väzby než ako uskutočnený predaj.

Z dnešného pohľadu to možno nebola najlepšia obchodná stratégia. Lenže ja som vtedy Mamavis ešte len budovala a potrebovala som si byť istá, že pokiaľ chcem výrobky raz skutočne predávať vo veľkom, budem za nimi môcť stáť.

Postupne som si uvedomovala, že už nemožem Mamavis vnímať len ako domáci projekt. Pokiaľ som chcela pokračovať, musela som výrobky, ich spracovanie aj celý spôsob podnikania posúvať na profesionálnu úroveň.

Neskôr sa pre mňa zásadnou stala spolupráca s prim. MUDr. Jaroslavom Novotným z Priessnitzových liečebných kúpeľov. Bolo v tom niečo skoro symbolické.

Príbeh, ktorý začal odporúčením detskej lekárky a jedným zábalom pre Natálku, sa postupne dostal až na miesto spojené so samotným Vincenzom Priessnitzom a jeho odkazom.

A vtedy som ešte netušila, akou dôležitou súčasťou ďalšej cesty Mamavis sa toto spojenie stane.

8. Od amatérstva k podnikaniu

Rok 2017 bol pre Mamavis zlomový. Do tej doby som sa učila predovšetkým od zákazníkov, lekárov a z vlastných skúseností. Teraz som sa musela naučiť dívať na svoj nápad aj ako podnikateľka.

Zapojenie do podnikateľského inkubátora StartUp Go ma prinútilo popísať Mamavis úplne iným jazykom. Už nestačilo povedať, že sa výrobok ľuďom páči a že rieši praktický problém. Musela som začať premýšľať o trhu, zákazníkoch, ochrane nápadu, výrobe, financiách aj možnostiach ďalšieho rastu.

Dňa 12. mája 2017 som finále StartUp Go vyhrala. Bola to jedna z prvých situácií, kedy som svoj nápad neobhajovala pred zákazníkom v stánku, ale pred ľuďmi, ktorí posudzovali jeho podnikateľský a inovačný potenciál.

Na túto skúsenosť naviazala nominácia do Startup World Cup. V auguste sa Mamavis dostal medzi TOP 8 startupov v kategórii BioTech v stredoeurópskej časti

súťaže.

Pre mňa to nebolo dôležité len kvôli samotnému umiestneniu. Odviezla som si predovšetkým poznanie, že malý nápad, ktorý vznikol doma kvôli Natálke, môže obstáť aj pred odborníkmi a ľuďmi zo sveta podnikania.

Postupne som sa tak presúvala od amatérskych začiatkov k profesionálnejšiemu podnikaniu ako OSVČ. Prichádzali tiež prvé významnejšie spolupráce. V decembri 2017 sme zahájili spoluprácu s VZP v rámci Klubu pevného zdravia a Mamavis získal označenie KRUŠNOHORSKÝ regionálny produkt. Bolo pre mňa dôležité, aby bolo vidieť, odkiaľ značka pochádza – z Kláštence nad Ohří a z regiónu, v ktorom celý príbeh vznikol.

V rovnakom období sme založili tiež Spolok Mamavis. Už vtedy som cítila, že nechcem zostať len pri predaji výrobkov. Stále viac ma priťahoval príbeh Vincenza Priessnitza, voda a jej význam pre človeka, práca s deťmi, zdravý životný štýl aj možnosť prepojiť prírodu, vzdelávanie a tvorivosť.

Mamavis sa tak začal meniť. Už to nebol len môj nápad a niekoľko výrobkov. Začínala vznikať značka s vlastnou cestou, hodnotami a víziami.

9. Rok, kedy sa o Mamavise začalo viac hovoriť

Rok 2018 priniesol ďalší dôležitý krok. Prihlásili sme Mamavis do programu Naštartujte sa od Komerčnej banky – a získali sme prvé miesto.

S víťazstvom neprišla len finančná a odborná podpora. Zrazu sa o našom príbehu začalo omnoho viac hovoriť.

Objavili sa články vo Forbese, E15, časopise Maminka a ďalších médiách, vznikali rozhovory a televízne vystúpenia vrátane programu Cesty k úspechu s Markom Vašutom.

Pre mňa bolo zvláštne sledovať, ako sa niečo, čo začalo doma medzi mnou a Natáľkou, postupne stáva verejným príbehom.

Médiá to často dokázali zhrnúť do jedinej vety:

Mamička vymyslela lepšiu zábal pre svoju chorú dcéru.

Áno, tak to skutočne začalo. Za touto jednoduchou vetou už ale v tej dobe boli roky práce – prvé prototypy, úpravy strihov, ochrana nápadu, jarmoky, desiatky rozhovorov so zákazníkmi a lekármi, hľadanie výroby,

obchodných partnerov aj ľudí, ktorí boli ochotní ísť so mnou ďalej.

Publicita preto pre mňa nebola cieľom. Bola skôr potvrdením, že príbeh Mamavis začína oslovovať ľudí aj za hranicami nášho regiónu.

A rok 2018 priniesol ešte jeden zásadný okamžik.

V novembri som založila spoločnosť Mamavis healing care s.r.o. a začali sme budovať zázemie na Poľnej ulici v Klášterci nad Ohří.

Zrazu už nešlo len o mňa, výrobok a stánok na jarmoku. Prichádzali zamestnanci, prevádzka, pravidelné náklady, výroba a zodpovednosť za ďalších ľudí.

Z nápadu jednej mamy sa krok za krokom stávala skutočná firma.

A s tým prišla ďalšia etapa môjho života – naučiť sa nielen niečo vytvoriť a predať, ale taktiež viesť firmu a niesť zodpovednosť za to, čo sme spoločne začali budovať.

10. Priessnitzove kúpele: návrat k zdroju

Priessnitzove kúpele - návrat ku koreňom

Od začiatku ma sprevádzala jedna dôležitá otázka: Čo na modernú podobu Priessnitzovho zábalu povedia práve tam, kde má táto metóda svoje historické korene?

Pre mňa mala cesta do Priessnitzových liečebných kúpeľov v Jeseníku preto omnoho väčší význam ako len ďalšia obchodná schôdzka. Priviezla som naše moderné prevedenie zábalu ľuďom, ktorí sa odkazom Vincenza Priessnitza zaoberajú do hĺbky, a chcela som počuť ich odborný názor.

Práve tu začala spolupráca s prim. MUDr. Jaroslavom Novotným, odborným garantom odkazu Vincenza Priessnitza. Spočiatku išlo predovšetkým o konzultácie a odborné korekcie našich návodov. Veľmi skoro som ale získala informáciu, ktorá bola zásadná nielen pre mňa, ale aj pre ďalšie smerovanie Mamavis.

Igelit, ktorý som rovnako ako mnoho ďalších ľudí poznala ako bežnú súčasť domáceho Priessnitzovho zábalu, k pôvodnej Priessnitzovej metóde nepatrí.

Prim. Novotný mi vysvetlil, že nepriepustný igelit spôsobuje umelé zaparenie a obmedzuje prirodzenú reakciu tela, na ktorej je princíp zábalu založený.

Vincenz Priessnitz používal navlhčené plátno a teplé rúno, prípadne voskované plátno – nie nepriepustný igelit.

Táto informácia pre mňa bola mimoriadne dôležitá aj z pohľadu nášho výrobku. Membrána, ktorú používame v zábaloch Mamavis, je nepriepustná pre vodu, ale zároveň priepustná. Moderný materiál nám tak umožňuje spojiť praktičnosť dnešnej doby s princípom pôvodnej Priessnitzovej metódy.

Naraz som sa na výrobok, ktorý pôvodne vznikol preto, aby Natálke zábal jednoducho držal, začala pozerať ešte inak. Už nešlo len o pohodlnejšie spojenie troch vrstiev.

Začala som omnoho viac premýšľať o tom, ako viac než dvesto rokov starú metódu preniesť do súčasnosti, ale pritom nestratiť to najdôležitejšie – jej pôvodný princíp.

S prim. Novotným sme sa preto začali venovať aj správne mu spôsobu používania zábalov. Dôležitá nie je len ich konštrukcia, ale taktiež doba pôsobenia, ktorá sa líši podľa charakteru problémov a podľa toho, či ide o akútny alebo chronický stav.

Postupne sme si uvedomili, že nestačí ponúknuť ľuďom moderný zábal. Je rovnako dôležité vysvetľovať, ako ho správne používať a ako vlastne Priessnitzova metóda funguje. Zaviazali sme sa preto šíriť správne používanie tejto tradičnej metódy a vracieť sa k jej skutočným princípom.

Spolupráca sa postupne prehĺbovala. V roku 2020 už zahŕňala pravidelné školenia, prednášky, odborné konzultácie aj spoločné promoakcie a prim. MUDr. Jaroslav Novotný sa stal odborným ambasádorom zábalov Mamavis.

Jeho odborný pohľad pre mňa predstavoval dôležitú protiváhu k tomu, čo do tej doby vznikalo predovšetkým intuitívne, z vlastnej skúsenosti, rozhovorov so zákazníkmi a spätnej väzby rodičov a ďalších lekárov. Mamavis sa vďaka tomu mohol posunúť zase o kus ďalej – od praktického nápadu k hlbšiemu pochopeniu metódy, z ktorej celý výrobok vychádza.

Čím viac som sa začala zaoberať samotným Vincenzom Priessnitzom, tým menej pre mňa bol len menom metódy. Začal ma fascinovať jeho životný príbeh, vzťah k vode, pohybu, prírode a jednoduchosti princípov, na ktorých svoju liečebnú metódu staval.

Postupne som pochopila, že nechcem len vyrábať moderné Priessnitzove zábaly. Chcem taktiež pomáhať uchovávať a odovzdávať ďalej príbeh človeka, z ktorého odkazu vychádzajú.

Odkaz Vincenza Priessnitza sa tak postupne stal súčasťou identity Mamavis. nielen názvom zábalu, ale hodnotou, ktorú chceme uchovávať, vysvetľovať a odovzdávať ďalším generáciám.

Táto cesta neskôr ovplyvnila nielen naše výrobky a spôsob, akým o nich hovoríme, ale taktiež vzdelávacie aktivity Spolku Mamavis, prácu s deťmi, projekt Rozprávky písané vodou a nakoniec aj moju dnešnú víziu Prunéřova.

Keď sa na to dnes pozerám spätne, vidím v tom ďalšie zvláštne prepojenie celého príbehu. Začalo to jedným zábalom pre Natálku. Pokračovalo otázkou, ako ho urobiť praktickejším. A postupne ma táto cesta priviedla až k samotným koreňom metódy a k odkazu Vincenza Priessnitza.

Viac o správnom používaní Priessnitzových zábalov, histórii metódy a odborných konzultáciách s prim. MUDr. Jaroslavom Novotným zdieľame aj na blogu Mamavis a v našich inštruktážnych videách.

11. Vlastná prevádzka a ocenenie za inováciu

Založením spoločnosti Mamavis healing care s.r.o. začala ďalšia etapa. Už nestačilo mať dobrý výrobok a postupne budovať značku. Firma potrebovala skutočné zázemie.

Otvorenie prevádzky na Polní 683 v Klášterci nad Ohří pre mňa preto znamenalo ďalší dôležitý krok. Výroba získala svoje miesto, materiál potrebné skladové priestory, tím zázemie a zákazníci možnosť osobného kontaktu.

To, čo ešte pred niekoľkými rokmi existovalo ako jednoduchý náčrt na papieri, začínalo mať svoju adresu, výrobu, zamestnancov a každodennú prevádzku.

V roku 2019 sme získali tretie miesto v súťaži Inovačná firma roka. Toto ocenenie pre mňa malo zvláštny význam. Potvrdilo mi, že inovácia nemusí znamenať len

novú aplikáciu, zložitú technológiu alebo moderný stroj.

Inováciou môže byť aj to, že vezmete viac než dvesto rokov starý princíp, zachováte jeho podstatu a pomocou súčasných materiálov a praktického prevedenia ho priblížite dnešným ľuďom.

Každé podobné ocenenie ma samozrejme potešilo. Zároveň som ale začínala stále viac chápať rozdiel medzi úspechom na pódiu a skutočným podnikaním.

Na pódiu stojíte niekoľko minút. Dostanete ocenenie, vyfotíte sa a máte radosť. Lenže druhý deň ráno sa znovu otvoria dvere prevádzky a pokračuje bežný život firmy – výroba, objednávky, zákazníci, zamestnanci, faktúry aj problémy, ktoré je potrebné riešiť.

A práve tam sa podľa mňa ukazuje skutočná hodnota podnikania.

Nie v niekoľkých minútach pred svetlami reflektorov, ale v tom, či dokážete každý ďalší deň pokračovať v tom, čo ste začali.

12. Zábaly, ktoré pomáhajú dvakrát

Sociálny rozmer firmy sa stal jedným z pilierov Mamavis. V chránenej šijacej dielni a administratívne pracujú aj ľudia so zdravotným znevýhodnením. nie je to dekorácia príbehu, ale každodenná realita výroby.

Keď hovorím, že naše zábaly pomáhajú dvakrát, myslím tým prepojenie zákazníka a človeka, ktorý výrobok vyrába. Firma musí byť ekonomicky životaschopná, ale zároveň môže vytvárať zmysluplnú prácu.

Jedným z momentov, na ktoré som bola od začiatku hrdá, bolo zapojenie ľudí so zdravotným znevýhodnením do výroby. Vznik chránenej šijacej dielne dal Mamavisu ďalší rozmer. Zábaly nemali byť len výrobkom pre zákazníka. Ich výroba mohla zároveň vytvárať zmysluplnú prácu.

V svojom prvom e-booku som písala, že naše zábaly pomáhajú dvakrát. Táto veta pre mňa nestratila význam. Sociálny rozmer firmy nie je marketingová dekorácia. Je

to spôsob, akým sme sa rozhodli výrobu budovať.

Aj preto je pre mňa dôležité, aby výrobok nevznikal anonymne. Za každým kusom sú ruky konkrétnych ľudí, kontrola, šitie, kompletizácia, balenie a expedícia.

13. Mamavis žije 24 hodín denne

Mamavis žije 24 hodín denne

Jeden z mediálnych rozhovorov dostal titulok „Mamavis žije 24 hodín denne“. A nebol ďaleko od reality.

Firma so mnou chodila domov. Myšlienky na výrobu, zákazníkov, financie, nové výrobky aj ďalšie kroky nekončili zatvorením dverí prevádzky. Mamavis vznikol z mojej osobnej skúsenosti, a možno práve preto pre mňa bolo dlho ťažké oddeliť prácu od bežného života.

Podnikanie ma ale postupne naučilo, že sloboda a zodpovednosť sú dve strany jednej mince. A tiež to, že pokiaľ má firma rásť, nemôže stáť len na jednom človeku.

Spočiatku som mala pocit, že keď som Mamavis vytvorila, musím aj všetko sama zvládnuť. Postupom času som sa učila delegovať, prijímať iné názory a hlavne pripustiť, že niekto iný môže byť v určitej oblasti

omnoho lepší ako ja.

V prvých e-bookoch som si sama pre seba formulovala jednu dôležitú myšlienku: Nepotrebujem niekoho, kto ma zachráni. Potrebujem okolo seba správnych ľudí.

A tých sa na ceste Mamavis objavila celá rada.

Niektorí s nami boli len krátko, ale priniesli skúsenosť alebo pohľad, ktorý sme v danú chvíľu potrebovali. Pomáhali nám mentori, napríklad prostredníctvom spolupráce s Inovačným centrom alebo programu DoToho. Spoločne sme riešili marketing, stratégiu a ďalšie smerovanie firmy. Prichádzali taktiež ľudia, ktorí sa do príbehu Mamavis zapojili len na určitú dobu jednoducho preto, že výrobku verili a chceli mu pomôcť.

Každý z nich zanechal nejakú stopu.

Rovnako tak som sa musela naučiť prijímať chyby. Prestala som ich vnímať ako dôkaz, že na podnikanie nemám. Začala som ich považovať za školné. Niektoré boli lacné, iné veľmi drahé. Zmysel ale malo to len vtedy, pokiaľ som pochopila, čo ma má naučiť, a rovnakú chybu už nemusela opakovať.

Najväčšie poďakovanie však patrí ľuďom, ktorí tvoria tím Mamavis.

Keď hovorím, že sme rodinný tím, nemyslím tým rodinu v doslovnom zmysle. Myslím tým ľudí, ktorí sa stali súčasťou môjho pracovného života. Ľudia, ktorí poznajú dobré aj ťažké dni firmy, dokážu zabrať, keď je potrebné, a spoločne so mnou ťahajú tú pomyselnú káru ďalej.

Bez dobrého tímu by Mamavis nemohol fungovať. A už vôbec by nemohol rásť.

Tím sa behom rokov samozrejme menil. Každý človek priniesol niečo, čo som sama nevedela alebo nevidela. Práve prepojenie rôznych skúseností, schopností a pohľadov dnes považujem za jednu z najväčších hodnôt firmy.

A potom je tu moja rodina.

Na tú nesmiem zabudnúť, pretože bez jej podpory by celý príbeh Mamavis vyzeral úplne inak. Nešlo len o psychickú podporu. Bola to aj konkrétna pomoc vo chvíľach, keď bolo potrebné niečo zariadiť, odviezť, postrážiť, zvládnuť alebo jednoducho vydržať obdobie, keď Mamavis skutočne žil skoro dvadsaťštyri hodín denne.

Keď sa dnes obzriem, vidím, že príbeh Mamavis už dávno nie je len môj.

Za každou etapou stoja ľudia. Niektorí ma niečo naučili, niektorí mi pomohli na chvíľu a iní idú so mnou už dlhú časť cesty. A práve im patrí moje veľká vďaka.

Pretože nápad môže vzniknúť v hlave jedného človeka. Ale skutočnú firmu nikdy nevybuduje človek sám.

14. E-shop, poradňa a ďalší krok k odbornosti

E-shop, poradňa a ďalší krok k odbornosti

Rok 2021 priniesol ďalší dôležitý posun – nový e-shop vytvorený na mieru. Nešlo len o modernejší vzhľad alebo technickú zmenu. Potrebovali sme prepojiť predaj s informáciami, návodmi a odborným poradenstvom, ale zároveň aj e-shop napojiť na účtovný systém a postupne zjednodušiť administratívu aj každodenné fungovanie firmy.

S rastúcim počtom zákazníkov som si stále viac uvedomovala, že nestačí výrobok len predáť. Ľudia potrebujú vedieť, ako ho správne používať, ako dlho má zábal pôsobiť, kedy zvoliť studený alebo teplý variant a kedy je naopak vhodné obrátiť sa na lekára.

Preto sme začali systematicky rozvíjať aj obsah okolo výrobkov. Vznikala bezplatná lekárska poradňa, články, praktické návody a inštruktážne videá. Postupne sme doplňovali ďalšie informácie a skúsenosti tak, aby zákazník na jednom mieste našiel nielen výrobok, ale taktiež odpovede na otázky, ktoré s jeho používaním súvisia.

Dôležitou súčasťou sa stala tiež brožúra o Vincenzovi Priessnitzovi. Nechcela som, aby zákazník poznal len názov metódy. Chcela som mu priblížiť aj človeka, ktorý za ňou stojí – jeho životný príbeh, vzťah k vode, prírode, pohybu a celostnému pohľadu na zdravie.

K výrobkom sme preto postupne vytvorili ucelené materiály, ktoré vysvetľujú správne použitie zábalov aj odporúčanú dobu ich pôsobenia. Doplnili sme ich aj o rady našich babičiek, pretože práve v rodinách sa skúsenosti s vodou, bylinkami, zábalmi a ďalšími

tradičnými postupmi odovzdávali po generáciách.

Pri každej objednávke zákazník nedostáva len samotný zábal. Spolu s ním dostáva aj tlačенý príbeh Vincenza Priessnitza, rady našich babičiek a prehľad odporúčaných dôb pôsobenia jednotlivých zábalov podľa konkrétnych problémov. Chcela som, aby si z Mamavis neodniesol len výrobok, ale aj informácie, ktoré mu pomôžu pochopiť jeho princíp a správne ho používať.

Vedľa hlavného sortimentu sme postupne rozvíjali aj doplnkový predaj a ďalší obsah súvisiaci s prírodnou starostlivosťou o zdravie. Mamavis sa tak krok za krokom posúval od samotného výrobcu zábalov k miestu, ktoré okolo Priessnitzovej metódy prepája praktický výrobok, odbornú spoluprácu, vzdelávanie, históriu a skúsenosti odovzdávané z generácie na generáciu.

Nechceli sme len predávať Priessnitzov zábal. Chceli sme ľuďom pomôcť pochopiť princíp, z ktorého vychádza, a ukázať im, ako ho správne a jednoducho používať aj v dnešnej dobe.

15. Firma roku 2022

Firma roku 2022

V roku 2022 prišiel jeden z najviditeľnejších míľnikov nášho príbehu. Mamavis healing care sa stal víťazom IBM Firma roku 2022 Ústeckého kraja a postúpil do celoštátneho finále.

V tej dobe už Mamavis nebol začínajúcim projektom. Z domáceho nápadu jednej mamy postupne vyrástla firma s vlastnou výrobou, tímom, zákazníkmi a príbehom. V konkurencii ďalších spoločností nás porota vybrala ako najlepšiu firmu kraja.

Keď som stála na pódiu, bol to jeden z okamžikov, keď som si dovoľila na chvíľu sa zastaviť, obzrieť sa a povedať si:

Niečo sme naozaj vybudovali.

Zvonku môže podobné ocenenie pôsobiť, ako by cesta k nemu bola priama. Nebola.

Za niekoľkými minútami na pódiu boli roky jarmokov, nočnej práce, vývoja výrobkov, oslovovania lekárov, právnej ochrany, budovania výroby, marketingu, expedície, hľadania správnych ľudí, ale taktiež chýb, pochybností a obdobia neistoty.

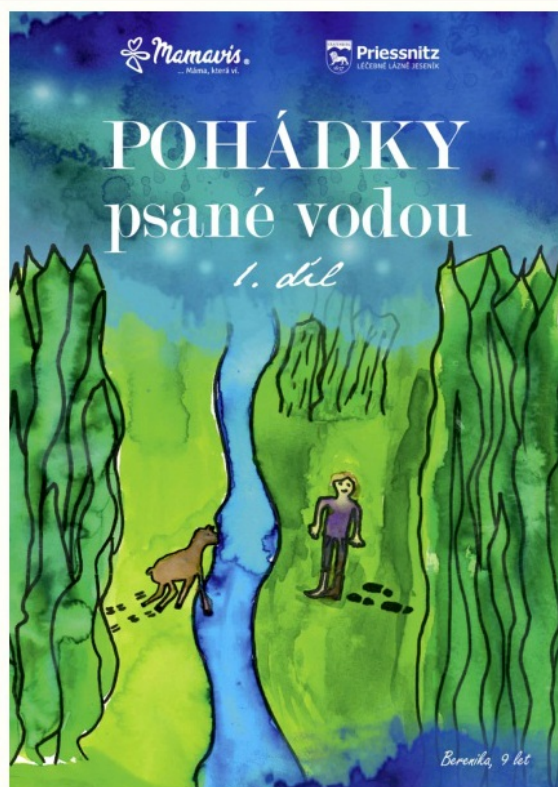
Práve preto som ocenenie nevnímala ako potvrdenie dokonalosti. Vnímala som ho predovšetkým ako ocenenie vytrvalosti – mojej aj všetkých ľudí, ktorí Mamavis pomáhali budovať.

A zároveň som dobre vedela, že druhý deň ráno sa dvere firmy znovu otvorí. Budeme vyrábať, baliť objednávky, odpovedať zákazníkom a riešiť všetky bežné starosti, ktoré k podnikaniu patria.

Pódium je okamžik. Firma je každodennosť.

A možno práve v tej každodennosti sa najlepšie ukazuje, čo sme za všetky tie roky skutočne dokázali vybudovať.

16. Od výrobku k príbehu pre deti

Od výrobku k príbehu pre deti

V roku 2023 sme rozšírili prevádzku na Polnej ulici aj náš tím. Súčasne vo mne stále silnejšie rástla myšlienka, že odkaz Vincenza Priessnitza môžeme deťom odovzdávať inak ako len prostredníctvom návodu k zábalu.

Prvá inšpirácia pritom vznikla omnoho skôr – opäť doma s Natálkou.

Keď bola malá, rozprávala som jej príbeh o malom Vinckovi. Natálka si k nemu nakreslila srnku stojacu vo vode. Videla som, že dieťa prijíma zábal úplne inak, keď sa z neho nestane len niečo, čo „musí vydržať“, ale keď ho sprevádza príbeh, fantázia a malý spoločný rituál.

Z obyčajného zábalu sa zrazu mohol stať príbeh.

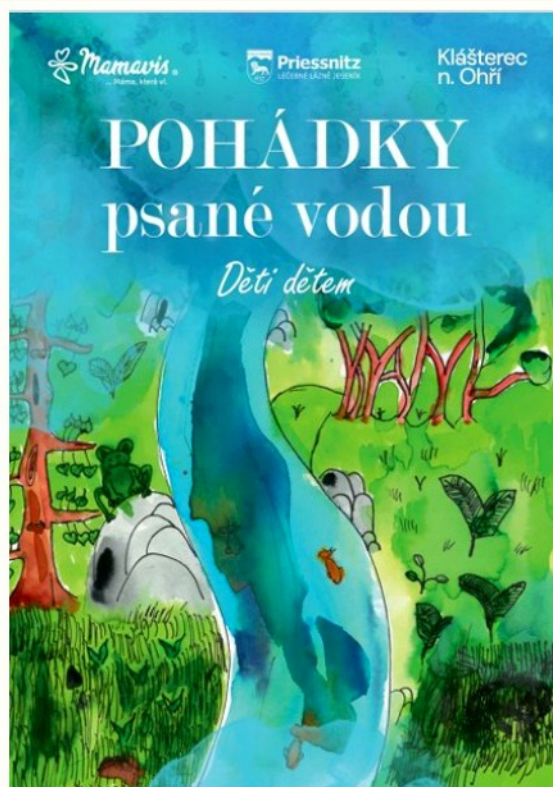

Z tejto skúsenosti vznikla prvá rozprávka o malom Vinckovi. Do jej výtvarného spracovania sa neskôr zapojili aj deti na liečebno-ozdravnom pobyte v Priessnitzových liečebných kúpeľoch, ktoré k príbehu namalovali obrázky.

Knižka tak dostala podobu, ktorá bola od začiatku blízka tomu, čo som chcela – príbeh pre deti vytvorený s deťmi. Dnes ju môžu naši zákazníci získať k objednávke nad 2 000 Kč alebo si ju samostatne zakúpiť za symbolickú cenu.

Tým ale celý nápad neskončil. Naopak.

Spolok Mamavis neskôr vyhlásil literárnu a výtvarnú výzvu pre deti zo škôl v Klášterci nad Ohří a Jeseníku. Témou bola Sila vody. Chceli sme deťom dať priestor, aby sami vyjadrili, čo pre nich voda znamená – bez toho, aby sme im povedali, čo majú napísať alebo nakresliť.

Zišlo sa veľké množstvo rozprávok, poviedok, básničiek a obrázkov. Každá práca bola iná. Niekde bola voda kúzelná, inde liečivá, niekde sa stala súčasťou dobrodružstva a inde úplne obyčajného detského sveta.

Práve v tom bola ich najväčšia krása.

Odborná porota, do ktorej zasadli aj známi spisovatelia, následne vybrala 33 najlepších detských prác. Z nich v roku 2024 vznikla kniha Rozprávky písané vodou – Deti deťom, vytvorená v spolupráci Spolku Mamavis, Priessnitzových liečebných kúpeľov a mesta Klášterec nad Ohří.

Je to kniha, ktorá je mi veľmi blízka. Nielen preto, že rozpráva o vode, prírode a zdraví, ale predovšetkým preto, že jej skutočnými autormi sú deti.

Ich rozprávky, poviedky a básne sprevádzajú detské ilustrácie, na ktorých sa podieľali tiež aj základné umelecké školy z Klášterca nad Ohří a Jeseníka.

Kniha Deti deťom tak skutočne vznikla z detských rúk, detskej fantázie a ich vlastného pohľadu na silu vody.

Postupne sme vytvorili aj omaľovánky maľované vodou, ktoré fungujú ako jednoduchá didaktická pomôcka. Obsahujú príbeh aj úlohy pre najmenších a hravou formou im približujú vodu, prírodu a odkaz Vincenza Priessnitza.

Keď som držala hotovú knihu v rukách, uvedomila som si, ako ďaleko sa pôvodná myšlienka posunula.

Na začiatku som riešila, ako udržať mokrý zábal na tele malého dieťaťa. O niekoľko rokov neskôr som držala v rukách knihu vytvorenú deťmi, ktorá rozprávala o vode, prírode a sile jednoduchých vecí.

Už dávno nešlo len o to, ako správne ušiť zábal. Išlo taktiež o to, čo môžeme prostredníctvom Mamavis odovzdávať ďalej.

A pre mňa v tom bol ešte jeden krásny návrat na úplný začiatok.

Mamavis vznikol vďaka dieťaťu. vďaka Natálke. A o niekoľko rokov neskôr začali sami deti prostredníctvom Mamavis rozprávať svoje vlastné príbehy o vode, prírode a Vincenzovi Priessnitzovi.

Možno práve tu som si naplno uvedomila, že Mamavis už nie je len značka výrobkov. Stal sa aj spôsobom, ako príbeh starý viac než dvesto rokov odovzdávať ďalšej generácii – ich vlastným jazykom, prostredníctvom fantázie, obrázkov a príbehov.

A práve tu patrí moje veľké poďakovanie Spolku Mamavis a všetkým ľuďom, ktorí sa na tomto projekte podieľali. Bez ich nadšenia, času, tvorivosti a krásnej práce by táto kniha nikdy nevznikla.

Za roky podnikania som mnohokrát poznala, že samotná myšlienka nestačí. Môže začať u jedného človeka, ale ešte len ľudia, ktorí sa pre ňu nadchnú, prijmú ju za svoju a pridajú k nej kus seba, jej dokážu dať skutočný život.

A presne to sa stalo aj tu.

Ďakujem Spolku Mamavis, deťom i všetkým, ktorí pomohli premeniť myšlienku na knihu. Je v nej kus práce nás všetkých – a predovšetkým detská fantázia, ktorá jej dala to najcennejšie: dušu.

A pokiaľ vás príbehy detí oslovili rovnako ako mňa, môžete si knihu Rozprávky písané vodou – Deti deťom zakúpiť aj na našom e-shope Mamavis. Nie je to pre mňa len kniha v ponuke. Je to ďalší malý kúsok príbehu, ktorý začal kedysi dávno jedným zábalom pre Natálku a postupne sa premenil v niečo, čo dnes môžu vytvárať a odovzdávať ďalej aj samotné deti.

Rozprávky písané vodou - Deti deťom na Mamavis

17. Keď príbeh z knihy ožil

Projekt Rozprávky písané vodou – Deti deťom nezostal len na stránkach knihy. Jeden z detských príbehov nás zaujal natolko, že sme sa v Spolku Mamavis rozhodli dať mu ďalšiu podobu.

Z vybranej poviedky Zázračná obria potopa sme vytvorili bábkové divadelné predstavenie pre deti z materských a základných škôl. Napísali sme scenár, pripravili bábkы aj celé malé divadlo a pôvodný detský príbeh sa zrazu preniesol z papiera na javisko.

Bolo kúzelné sledovať, ako niečo, čo vzniklo v detskej fantázii, ožíva pred ďalšími deťmi. Smiali sa, reagovali na postavy, zapájali sa do deja a bolo vidieť, že príbeh ich baví.

S predstavením sme postupne navštívili niekoľko materských a základných škôl. Nešlo nám o profesionálne divadlo. Chceli sme deťom hravou formou priblížiť vodu, prírodu a myšlienky, ktoré celý projekt sprevádzajú.

V marci 2025 sa bábkové divadlo stalo aj súčasťou Týždňa vody v Priessnitzových liečebných kúpeľoch v Jeseníku. Deti z kláštereckej ZUŠ tu vystúpili s tanečno-divadelným programom Rozprávky písané vodou a Spolok Mamavis pridal bábkové predstavenie a výtvarný workshop Tajomstvo pod bublinami.

Jeseník a Priessnitzove kúpele sú už mnoho rokov prirodzenou súčasťou môjho príbehu aj príbehu Mamavis. Jazdím sem pravidelne, a preto pre mňa bolo krásne sledovať, ako sa naša dlhodobá spolupráca postupne rozširuje od odbornej témy Priessnitzových zábalov aj k deťom, vzdelávaniu, tvorivosti a spoločnému rozprávaniu o vode.

Kniha medzitým začala žiť vlastným životom. Dostali ju aj kláštterenský prváci školského roku 2024/2025 a príbehy, ktoré napísali a ilustrovali deti, sa tak dostávajú k ďalším deťom.

A práve to ma na celom projekte baví najviac. Niečo vytvorili deti a ich nápady teraz pokračujú ďalej – v knihe, na javisku, v školách aj pri spoločnom tvorení.

Radi by sme s bábkovým divadlom navštívili ešte viac materských a základných škôl. Spolok Mamavis ale tvoria ľudia, ktorí majú vedľa tejto činnosti tiež svoju prácu a ďalšie povinnosti, takže nie je vždy možné vyhovieť všetkým záujemcom.

Preto divadlo hrajeme predovšetkým pre radosť a vo chvíľach, kedy nám to čas dovolí.

Do budúcnosti si ale dokážeme predstaviť ešte krásnejšie pokračovanie. Niekedy možno odovzdáme bábkyscénár a celé predstavenie samotným deťom, aby príbeh hrali ďalším deťom a posúvali ho ďalej.

Dieťa napísalo príbeh. Spolok Mamavis mu pomohol oživiť na javisku. A niekedy ho možno budú deti sami rozprávať ďalším deťom.

Keď si uvedomím, že celý príbeh Mamavis začal tým, že som sa snažila dať malej Natálke obyčajný Priessnitzov zábal, pripadá mi táto cesta krásne symbolická.

Z jedného domáceho okamžiku vznikol výrobok. Z výrobku značka. Ku značke sa pridala príbeh Vincenza Priessnitza. A dnes tento príbeh pokračuje prostredníctvom detskej fantázie, kníh, obrázkov a divadla.

Možno práve tak majú dobré príbehy žiť. Nemajú zostať u človeka, ktorý ich začal. Majú dostať priestor, aby ich ďalší ľudia – a v tomto prípade predovšetkým deti – vzali do svojich rúk a niesli ďalej.

18. Keď sa z osobného príbehu stane verejný - a na ďalšiu cestu už nestačí jedna ruka

V určitej fáze podnikania som si musela priznať niečo, čo pre zakladateľa firmy nebýva jednoduché: Aj keď máte skvelý tím, nemôžete všetko riadiť a rozvíjať sami.

Mamavis už dávno nebol malým projektom z detskej izby. Mali sme vlastnú výrobu, tím, zákazníkov, obchodných partnerov, odborné zázemie a za sebou roky skúseností. Zároveň som ale stále silnejšie cítila, že pokiaľ chceme urobiť ďalší veľký krok, nestačí len vyrábať viac výrobkov alebo investovať viac peňazí do marketingu.

Jedny ruky v managemente majú svoje limity. A priznať si to pre mňa nebolo známkou slabosti, ale ďalšou podnikateľskou skúsenosťou.

Potrebovali sme k sebe ďalšieho silného človeka - strategického partnera či investora, ktorý neprinesie len kapitál, ale predovšetkým skúsenosti, obchodné kontakty, distribučnú sieť a manažérsky pohľad. Nieкого, kto dokáže otvoriť dvere tam, kam sa ako menšia česká firma dostávame len veľmi pomaly.

Práve s touto myšlienkou sme sa zapojili do televízneho programu Jama levová na TV Nova, kde sme pre Mamavis hľadali vhodného investora.

A záujem skutočne prišiel.

Mamavis si vybrali investori a dostali sme konkrétne ponuky. Nakoniec sme ich ale neuskutočnili. Nie preto, že by sme partnera nepotrebovali. Celá skúsenosť mi naopak pomohla omnoho presnejšie pochopiť, koho vlastne do ďalšej etapy Mamavis hľadáme.

Mamavis nepotrebuje len finančnú injekciu.

Peniaze samozrejme môžu urýchliť marketing, obchod, výrobu aj ďalší rozvoj. Samy o sebe ale nevyriešia všetko. Po rokoch budovania firmy viem, že pre ďalší významný rast potrebujeme predovšetkým človeka, ktorý sa spoločne s nami chopí kormidla.

Partnera, ktorý prinesie skúsenosti s riadením a rastom firmy, silné obchodné väzby a predovšetkým distribučné možnosti, vďaka ktorým sa naše výrobky môžu dostať k oveľa väčšiemu počtu ľudí.

Zároveň musí rozumieť tomu, čo sme za tie roky vybudovali. Mamavis má svoj príbeh, českú výrobu, vlastný vývoj, tím, zákazníkov aj hodnoty, o ktoré nechcem prísť len preto, aby sme rástli rýchlejšie.

Preto pre mňa nikdy nebolo cieľom uzavrieť investíciu za každú cenu.

Správny investor pre Mamavis nemá byť len investorom.

Má sa stať partnerom. Človekom, ktorý k nášmu tímu pridá to, čo nám dnes chýba, prevezme s nami časť zodpovednosti a spoločne s nami bude určovať ďalší smer firmy.

Ponuky z Jamy levovej nakoniec zostali neuskutočnené, ale hľadanie tým neskončilo. Naopak. Táto skúsenosť nám pomohla presnejšie pomenovať, koho potrebujeme.

Mamavis je stále pripravený otvoriť dvere správne strategickému partnerovi. Nehľadáme niekoho, kto nám len poskytne kapitál. Hľadáme človeka, ktorý sa spoločne s nami chopí kormidla a pomôže dostať to, čo sme vybudovali, omnoho ďalej.

A práve v tomto období prišlo aj jedno milé televízne pozvanie.

Boli sme oslovení programom Hobby našej doby. Natáčanie pre mňa bolo výnimočné nielen možnosťou predstaviť Mamavis a naše zábaly, ale predovšetkým osobným stretnutím s Jiřinou Bohdalovou.

Stretnúť sa s Jiřinou Bohdalovou, legendou českého filmu a televízie, bol jeden z tých okamžikov, ktoré si človek jednoducho zapamätá.

Keď som tam stála s výrobkami Mamavis, hlavou mi na chvíľu prebehla celá cesta. Od prvého zábalu, ktorý som doma pripravovala Natálke, cez ručne kreslený náčrt, jarmoky, nočnú prácu a klopanie na dvere lekárov až po vlastnú výrobu, tím a televízne štúdio.

Bol to krásny okamžik. Ale taktiež ďalšia pripomienka niečoho, čo ma podnikanie naučilo už mnohokrát.

Publicita, ocenenie alebo televízne vystúpenie môžu značke otvoriť dvere. Za tými dverami ale musí stáť firma, ktorá vie, kam chce pokračovať.

A ja dnes viem, že ďalšia etapa Mamavis nebude len o tom byť viac vidieť. Bude predovšetkým o správnych ľuďoch, silnejšej distribúcii a schopnosti dostať naše výrobky tam, kde majú svoje miesto.

Začínala som sama s nápadom, ktorý vznikol pre Natálku. Postupne som sa naučila prijímať pomoc tímu. A dnes viem, že možno nastal čas otvoriť dvere ešte jednému človeku.

Niekomu, kto nebude stáť vedľa Mamavis len ako investor, ale nastúpi s nami na palubu.

Pretože niekedy nie je ďalším krokom pracovať ešte viac.

Niekedy je ďalším krokom prizvať ku kormidlu správneho človeka, ktorý s vami dokáže loď posunúť ďalej.

19. Nový domov Mamavis

Rok 2025 priniesol jedno z najväčších rozhodnutí v histórii Mamavis. Po rokoch, kedy sme firmu budovali v prenajatých priestoroch v Klášterci nad Ohří, prišla zmena, ktorú sme pôvodne vôbec neplánovali. Mesto zmenilo svoj zámer s objektom, v ktorom sme pôsobili, a bolo jasné, že k 31. marcu 2026 budeme musieť priestory opustiť.

Môj prvý pocit nebola radosť ani nadšenie z novej príležitosti. Bola to jednoduchá otázka:

Čo teraz?

Mohli sme hľadať ďalší prenájom a znovu prispôbiť firmu cudzím priestorom. Lenže čím ďalej som o tom premýšľala, tým silnejšie som cítila, že nastal čas urobiť krok, ktorý bude naozaj náš.

NOVÝ DOMOV MAMAVIS

MIESTO, KDE VZNIKAJÚ NAŠE PRIESSNITZOVE ZÁBALY

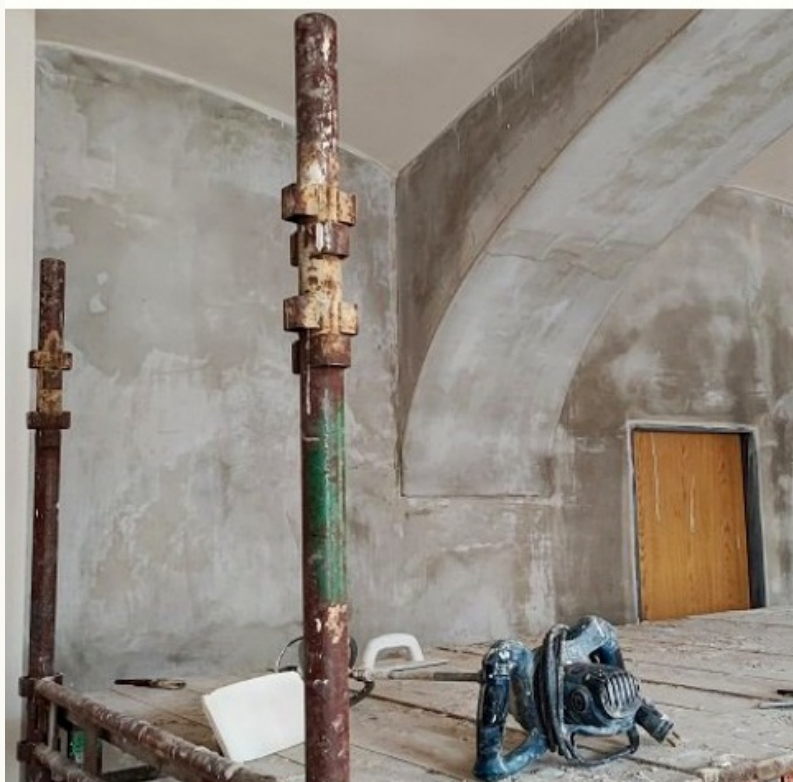

Nie ďalšie provizórium. Nie ďalšie sťahovanie za niekoľko rokov.

Vlastné miesto, kde môže Mamavis rásť a kde nebudeme premýšľať len o nasledujúcom roku, ale o ďalších desaťročiach.

Na jeseň sme preto urobili jedno z najdôležitejších rozhodnutí v histórii firmy. V októbri sme odkúpili historickú budovu v Prunérove 58 neďaleko Kadane.

Objekt pochádza približne z 19. storočia a viac než desať rokov bol nevyužívaný. V minulosti dom slúžil ako formanka a hostinec. Keď som doňho prvýkrát vstúpila, nevidela som len ošumelé steny a množstvo práce, ktoré nás čakalo.

Videla som klenby, veľké miestnosti, staré dvere, schodište a atmosféru, ktorú v novostavbe jednoducho nevytvoríte.

Pamätám si ten pocit veľmi presne. Ten dom ma niečím ukludnil. Mal priestor, históriu a zvlášťne ticho.

Na blogu som neskôr napísala:

„Dom, ktorý vás objíma.“

Presne tak som ho vnímala.

Súčasne mi ale bolo jasné, že romantika skončí vo chvíli, keď začneme počítať, čo všetko bude potrebné opraviť.

Štyri až päť mesiacov na takmer nemožné

Rekoštrukciu sme zahájili na konci októbra 2025 a od prvej chvíle bežal čas proti nám.

November, december, január, február – takmer najhoršie obdobie, aké si môžete pre rekonštrukciu starej, viac než desať rokov nevyužívanej budovy vybrať. Navyše sme mali pevný termín, ktorý nebolo možné posunúť. Do konca marca sme museli opustiť pôvodnú prevádzku a Mamavis sa musel presťahovať.

Keď sme budovu preberali, bolo jasné, že nás nečaká len vymalovanie a presťahovanie nábytku.

Bolo potrebné vybudovať nové rozvody vody, kúrenie a elektroinštalácie, opraviť jednotlivé miestnosti a pripraviť ich pre každodennú prevádzku aj výrobu. riešili sa omietky, podlahy, osvetlenie a mnoho ďalších technických prác, bez ktorých by firma nemohla začať fungovať.

A do toho prišla zima.

V dome sa pracovalo aj bez kúrenia. Remeselníci postupovali miestnosť po miestnosti, zatiaľ čo dátum sťahovania sa neúprosne približoval.

Nebola to rekonštrukcia, pri ktorej si môžete povedať: Keď sa niečo nestihne, otvoríme o dva mesiace neskôr.

My sme žiadne dva mesiace navyše nemali.

Mamavis musel ďalej vyrábať, prijímať objednávky, expedovať a fungovať. Súčasne sme pripravovali nové priestory tak, aby sme jedného dňa mohli zavrieť dvere v Klášterci a takmer okamžite pokračovať v Prunérove.

Sťahovanie sme naplánovali na 27. marca 2026.

Ešte 25. marca sa pokladala podlaha a dokončovali sa posledné úpravy.

Doslova za päť minút dvanásť.

Keď sa dnes pozerám na fotografie domu pred rekonštrukciou a porovnávam ich s priestormi, v ktorých dnes pracujeme, niekdy sama nechápem, aký obrovský kus práce sa podarilo behom niekoľkých mesiacov zvládnuť.

Pri všetkých úpravách sme sa zároveň snažili rešpektovať historický charakter domu. Nechcela som z neho vytvoriť sterilnú výrobnú halu. Pôvodné klenby, staré drevené dvere, schodisko a ďalšie zachované prvky sú súčasťou jeho histórie a chcela som, aby aj zostali.

Možno je v tom aj určitá symbolika.

Mamavis vždy vychádzal zo starého princípu, ktorý sme previedli do moderného a praktického prevedenia. A dnes sídli v historickom dome, ktorému sme rovnakým spôsobom dali nový život.

A na konci tejto kapitoly musím poďakovať ľuďom, bez ktorých by som dnes tieto riadky nemohla napísať.

Obrovské poďakovanie patrí všetkým remeselníkom, ktorí sa na rekonštrukcii podieľali. Pracovali v zime, často v neľahkých podmienkach, pod obrovským časovým tlakom a s termínom, ktorý sa nedal posunúť. Zvládli niečo, čo sa na začiatku zdalo takmer nemožné.

Nebola to len rekonštrukcia budovy. Boli to preteky s časom, na konci ktorých musela stáť fungujúca firma.

Ďakujem všetkým, ktorí do toho išli s nami, nezľakli sa termínu ani zimy a pomohli premeniť starý, rokmi

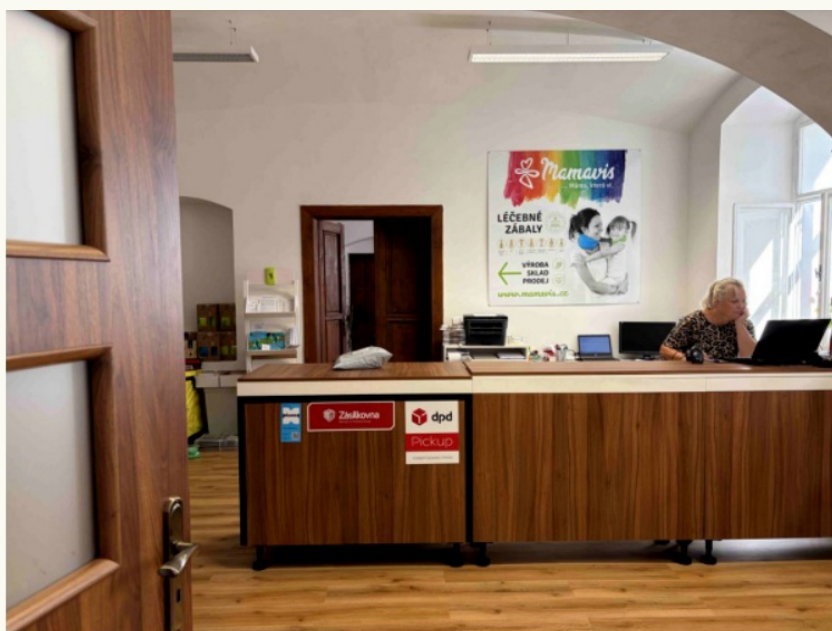

nevyužívaný dom na nový domov Mamavis.

Keď sme sa 27. marca začali sťahovať, nebolo ešte všetko dokonalé. Ale to najdôležitejšie bolo hotové.

Mali sme kam ísť. Mali sme vlastné miesto. A Mamavis mohol začať písať ďalšiu kapitolu svojho príbehu.

20. Prechádzka novým domovom Mamavis

Od 1. apríla 2026 nás zákazníci nájdu v Prunéřove 58. Keď dnes človek vstúpi dovnútra, už nevidí stavenisko, ktoré sme preberali na jeseň. Vidí miesto, ktoré dostalo nový život.

Prízemie je prvá časť domu, s ktorou sa stretávajú naši zákazníci a návštevníci. Je tu predajňa a výdajné miesto, ale taktiež moja kancelária, odkiaľ koordinujem chod spoločnosti, obchodnú spoluprácu aj rozvoj nových projektov.

Práve tu sa stretáva verejná tvár Mamavis s každodenným riadením firmy. Prichádzajúci zákazníci, obchodní partneri aj návštevy, zatiaľ čo o poschodie vyššie prebieha práca, vďaka ktorej celý dom skutočne žije.

Po pôvodnom schodisku sa dostávame do horného poschodia – do srdca výroby Mamavis.

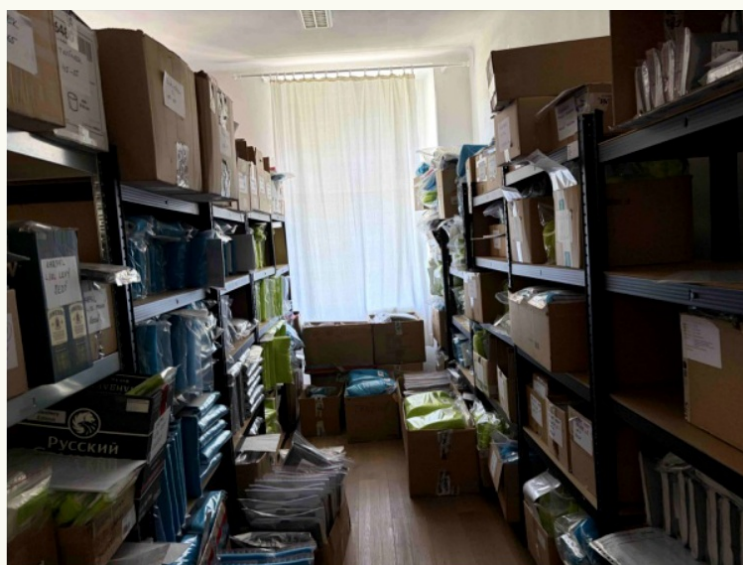

Prvou zastávkou je šijacia dielňa. Tu naše krajčírky spracovávajú jednotlivé časti výrobkov. Vedľa naväzuje strihovňa, kde sa pripravujú materiály pre výrobu. Práve tu začína fyzická cesta každého zábalu.

Ďalšia časť patrí kompletizácii. Jednotlivé diely sa spájajú, kontroluje sa ich kvalita a výrobky prechádzajú finálnou prípravou pred zabalením. Nasledujú sklady materiálov a hotových výrobkov a kancelária expedície, odkiaľ každý deň odchádzajú objednávky k zákazníkom do celej Českej republiky aj na Slovensko.

Pre mňa je dôležité, že naša výroba nie je anonymná. Keď prechádzam dielňou, vidím konkrétnych ľudí, ich prácu, materiál, ktorý prechádza ich rukami, a hotové výrobky, ktoré za chvíľu poputujú k niekomu domov.

Vlastná budova nám konečne umožnila dať jednotlivým častiam výroby jasnejší sled. Šitie, strihanie, kompletizácia, kontrola, sklad aj expedícia majú svoje miesto.

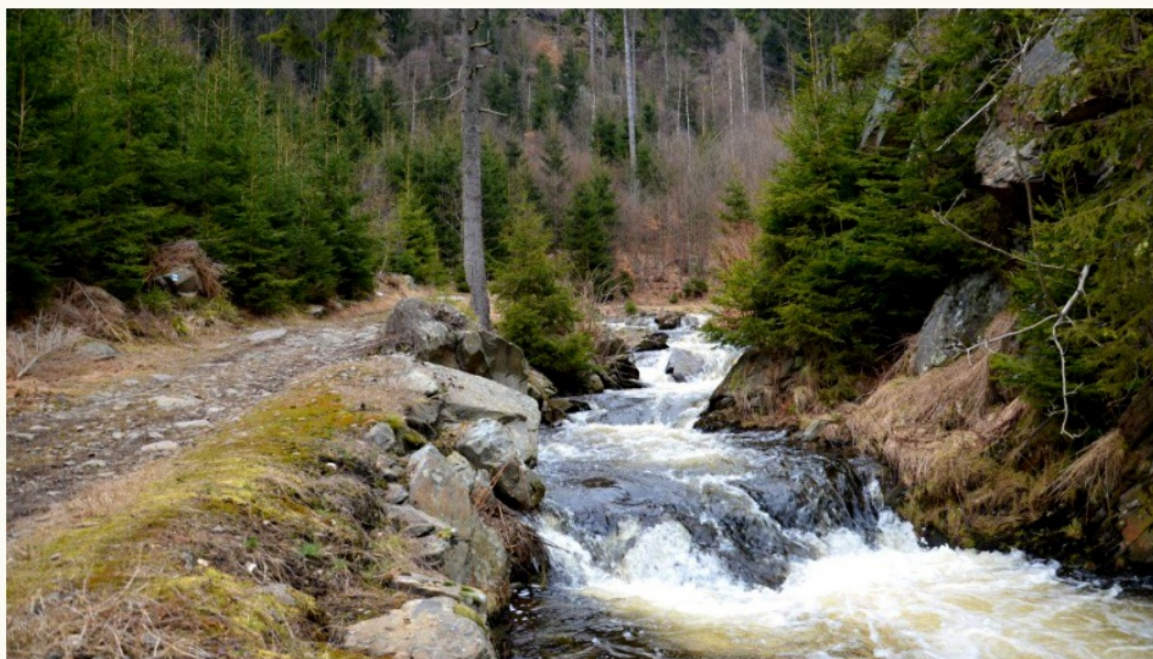
A aj napriek tomu je veľká časť domu stále prázdna.

Niektó by v nevyužitých miestnostiach mohol vidieť problém.

Ja v nich vidím budúcnosť.

Záhřada, studňa a krajina pod Krušnými horami

Za domom sa rozprestiera záhřada s vlastnou studňou. I tento zdanlivý detail pre mňa získal zvláštny symbolický význam.

Značka, ktorej príbeh je od samého začiatku spojený s vodou a odkazom Vincenza Priessnitza, našla svoj nový domov v mieste s vlastným zdrojom vody.

Pruněřov leží pod Krušnými horami, v krajine, ktorá prešla počas svojej histórie dramatickými premenami, a aj napriek tomu si zachovala svoje kúžlo. V okolí je Pruněřovský potok, lesy, turistické trasy aj mnoho zaujímavých miest – Hasištejn, Kyšovický vodopád a ďalšie ciele, ktoré stoja za objavovanie.

Neprestáhovali sme sa teda len do inej budovy.

Prestáhovali sme sa do krajiny, ktorá má svoj vlastný príbeh.

Príroda, pohyb a voda boli základom filozofie Vincenza Priessnitza. A práve jednoduchosť týchto princípov ma oslovuje dodnes.

Zdravie nemusí vždy začínať zložito. Niekedy začína návratom k tomu najjednoduchšiemu – k prírode, vode, pohybu a poctivej práci.

21. Priestor pre budúcnosť - sen, ktorý presahuje výrobu

Kúpou budovy sa pre mňa príbeh Pruného neuzavrel. Práve naopak.

Čím dlhšie v dome sme, tým častejšie prechádzam jeho dosiaľ nevyužitými miestnosťami a premýšľam, čím všetkým by sa raz mohli stať. Prvýkrát v histórii Mamavis máme priestor, ktorý nemusíme prispôbovať len súčasným potrebám firmy. Môžeme premýšľať o tom, čo tu bude za päť, desať alebo dvadsať rokov.

Niekedy by tu mohol vzniknúť menší penzión pre návštevníkov regiónu. Ďalšia časť domu by mohla slúžiť ako vzdelávacie a zážitkové centrum pre deti aj dospelých.

Láka ma predstava miesta, kam človek nepríde len kúpiť zábal. Mohol by sa zastaviť, spomaliť a dozvedieť sa niečo o vode, prírode, zdravom životnom štýle, tradičných remeslách a životnom príbehu Vincenza Priessnitza.

Stále silnejšie ma priťahuje tiež história samotného Pruného.

Obec, ktorej história siaha hlboko do minulosti, prešla dramatickým vývojom a jej pôvodná podoba postupne zmizla. Chcela by som preto raz vytvoriť aj malé živé múzeum zaniknutého Pruného, ktoré by pripomínalo život ľudí, ktorí tu žili pred nami.

Nie klasickú expozíciu, kde sa človek len díva cez sklo.

Predstavujem si miesto, ktoré bude skutočne žiť. Priestor, kde sa prepojí história Prunéřova, príroda, tradičné remeslá, zdravý životný štýl a odkaz Vincenza Priessnitzu. miesto pre deti, školy, rodiny aj návštevníkov regiónu.

Možno raz vznikne stará školská trieda. Možno remeselná dielňa. Možno priestor venovaný vode a Priessnitzovi. A možno nás samotný dom časom privedie k nápadom, ktoré dnes ešte vôbec nepoznáme.

Na začiatku tejto knihy som písala o Natálke a mokrej plienke, ktorá nedržala na jej hrudníčku.

Vtedy som naozaj netušila, kam ma táto zdanlivo obyčajná situácia raz zavedie.

Prvý výrobok vznikol z potreby previesť tradičný princíp do podoby, ktorá bude praktická pre dnešnú rodinu. A vlastne veľmi podobne dnes premýšľam o budúcnosti Prunéřova – zachovať to, čo má hodnotu, a dať tomu nový život a zmysel pre dnešnú dobu.

Samotný dom ešte nie je hotový. Po nasťahovaní pred nami zostávajú ďalšie práce, mimo iné renovácia okien a fasády. Mojou predstavou je jednoduchý a elegantný vzhľad – biela fasáda a tmavozelené okná, ktoré budú rešpektovať charakter historickej budovy a zároveň jej dajú novú tvár.

Prunéřov preto nevnímam ako dokončený projekt.

Je to ďalšie semienko. Rovnako ako bol kedysi prvý náskres zábalu.

Dnes ešte neviem, ako presne bude celý areál za päť alebo desať rokov vyzerieť. A možno je dobre, že to neviem.

Mamavis taktiež nevznikol podľa dokonale pripraveného plánu. Rástol postupne s ľuďmi, skúsenosťami a príležitosťami, ktoré prichádzali.

Viem ale, čo by som chcela, aby raz ľudia pri návšteve Prunéřova cítili.

Kľud. Príbeh. Úctu k histórii. Blízkosť prírody. Poctivú prácu. A predovšetkým pocit, že prišli na miesto, ktoré má dušu.

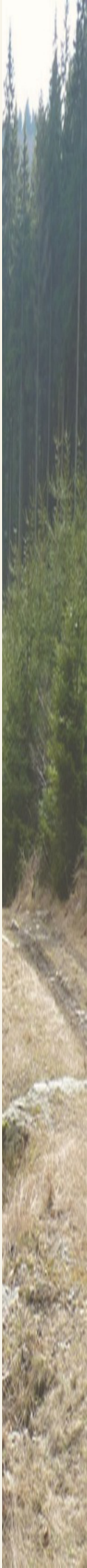
Keď sme v marci 2026 prenášali posledné veci z Kláštérca do Prunéhoľa, uzavrela sa jedna dlhá etapa Mamavis.

Prvýkrát sme vstupovali do priestoru, ktorý je naozaj náš. Do domu, v ktorom môžeme vyrábať, pracovať a rásť.

Ale predovšetkým do domu, v ktorom si konečne môžeme dovoliť snívať ďalej.

A možno práve preto dnes, keď prechádzam prázdnyimi miestnosťami, nevidím prázdno.

Vidím všetko, čo v nich ešte môže vzniknúť.

22. Čo ma Mamavis naučil

Čo ma tá cesta naučila

Keď som v svojom prvom e-booku opisovala, čo som na svojej ceste pochopila, písala som o odvahe, chybách, strachu, vzťahoch, dôvere aj o tom, že sa nemôžem zavďačiť každému.

Niektoré vety by som dnes napísala inak. Nad niektorými by som sa možno aj usmiala. Ale ich podstata zostáva.

Odvaha pre mňa už dávno neznamená nemať strach. Znamená urobiť ďalší krok, aj keď presne neviem, čo ma čaká za zákrutou.

A tých zákrut bolo za viac než desať rokov naozaj veľa.

Boli obdobia, kedy sa darilo a všetko vyzeralo jednoducho. A potom prišli chvíle, kedy som pochybovala, či idem po správnej ceste. Rozhodnutia, ktoré vyšli. Rozhodnutia, ktoré by som dnes urobila inak. Ľudia, ktorí prišli, pomohli a zostali. Ale taktiež tí, ktorí odišli alebo ma naučili niečo, čo som sa možno učiť nechcela.

Postupne som pochopila, že nie každá zlá skúsenosť musí byť len zlá. Niektorí ľudia nám vstúpia do života preto, aby s nami kráčali dlhú cestu. Iní možno len preto, aby nás niečo naučili.

Rovnako je to s chybami.

Zo začiatku som ich prežívala omnoho intenzívnejšie. Dnes ich vnímam ako súčasť podnikania aj života. Niektoré ma stáli peniaze, iné energiu, čas alebo dôveru. Niektoré „školné“ bolo naozaj drahé.

Ale chyba nie je koniec cesty, pokiaľ pochopím, čo ma mala naučiť.

Naučila som sa tiež, že sa nemusím páčiť každému. Nemusím na všetko reagovať, všetko vysvetľovať ani každého presviedčať, že moje rozhodnutie je správne.

A hlavne som sa naučila hovoriť nie.

Zo začiatku som mala pocit, že každá ponuka môže byť príležitosťou a každé otvorené dvere musím aspoň vyskúšať. Dnes viem, že podnikanie nie je len o tom poznať správnu príležitosť. Je taktiež o schopnosti poznať tú, ktorá pre vás správna nie je.

Čím dlhšie podnikám, tým viac si uvedomujem, aké dôležité je vedieť nielen to, čo chcem robiť, ale taktiež čo už robiť nechcem, s kým chcem spolupracovať a kam svoju energiu smerovať.

A potom je tu dôvera.

Naučila som sa ľuďom dôverovať, ale taktiež si dôveru nenechať zamieňať za slepotu. Naučila som sa počúvať rady, ale nakoniec prijať zodpovednosť za vlastné rozhodnutie. Pretože mentor, poradca, kolega alebo partner môže ukázať cestu, ale dôsledky rozhodnutia nakoniec vždy nesie ten, kto firmu vedie.

Jedna z najväčších zmien ale prišla vo chvíli, keď som pochopila, že nemusím všetko zvládnuť sama.

Dobrý podnikateľ podľa mňa nie je človek, ktorý vie všetko. Je to človek, ktorý dokáže spoznať, čo nevie, a nájsť ľudí, ktorí to vedia lepšie.

Na ceste Mamavis sa objavilo veľa ľudí. Niektorí boli súčasťou príbehu len krátko, iní idú s nami dlhú dobu. Každý, ale nejakým spôsobom ovplyvnil to, kde sme dnes.

A práve preto už svoj príbeh nevnímam len ako cestu budovania firmy.

Vnímam ho ako veľkú školu života.

Učila som sa podnikať, viesť ľudí, rozhodovať, dôverovať, prijímať kritiku, vyrovnávať sa s neúspechom, radovať sa z úspechu a potom druhý deň zase normálne prísť do práce.

Učila som sa taktiež púšťať veci, ktoré nefungujú. Prestať bojovať za každú cenu. Priznať si, že zmeniť rozhodnutie nie je prehra. A že niekedy je oveľa väčšou odvahou niečo ukončiť ako v tom pokračovať len preto, že už sme do toho

vložili príliš mnoho.

Po viac než desiatich rokoch nemám pocit, že už všetko viem.

Práve naopak. Čím dlhšie podnikám, tým viac si uvedomujem, koľko sa toho ešte môžem naučiť.

Jednu vec ale viem na sto percent.

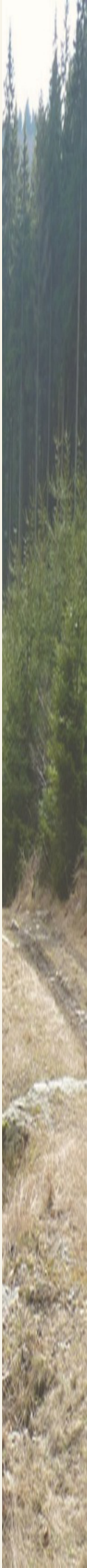
Človek môže urobiť chybu. Môže spadnúť. môže sa sklamať v ľuďoch, nesprávne sa rozhodnúť alebo zistiť, že cesta, ktorú si vybral, nikam nevedie.

A stále môže vstať, zmeniť smer a pokračovať ďalej.

Možno nie presne tam, kam pôvodne plánoval.

Ale keď sa dnes obzriem za celým príbehom Mamavis, práve tie neplánované odbočky ma často priviedli k tomu najdôležitejšiemu.

A možno preto stále verím tomu, čím tento príbeh vlastne začal: Nič nie je náhoda.

23. Som riekou

V jednom zo svojich prvých e-bookov som sama seba opísala ako riekou. Keď tie slová čítam dnes, po desiatich rokoch, prekvapuje ma, ako veľmi stále vystihujú môj pohľad na život.

Vtedy som napísala:

Som riekou, ktorá plynie,
riekou, ktorá tančí s prúdom,
riekou, ktorá smeruje k pravde.

Z rieky môžem aj vystúpiť, zastaviť sa!

Pokiaľ však začnem byť „zapáchajúcim“ rybníkom,
stratila som smer.

Život, prosím, daj mi lekciu.

Ukáž mi zase cestu,
ukáž mi zase riekou.

Teraz plyniem a ja len ďakujem.

Martina a Natý, 2016

Keď som vtedy písala o rieke, nemyslela som tým, že život musí plynúť bez prekážok. Práve naopak. Rieka pre mňa predstavovala schopnosť nezostať stáť. Môžeme sa na chvíľu zastaviť, môžeme hľadať nový smer, ale nemali by sme sa nechať premeniť na stojatú vodu.

„Zapáchajúci rybník“ bol môj vtedajší, možno trochu surový spôsob, ako pomenovať chvíľu, keď človek prestane rásť, učiť sa a hľadať svoju vlastnú cestu. A prosba, aby mi život dal ďalšiu lekciu, vlastne povedal niečo, čomu verím dodnes: aj prekážky a ťažké skúsenosti môžu človeka znovu nasmerovať.

Keď sa na tieto slová pozerám s odstupom, pripadá mi až symbolické, že som si už vtedy vybrala práve vodu. V dobe vzniku e-booku som ešte nemohla tušiť, ako hlboko sa neskôr prepája môj život, Mamavis a odkaz Vincenza Priessnitzu.

Dnes je voda prítomná takmer v celom našom príbehu – v Priessnitzovej metóde, v Jeseníku, v práci spolku, v detských projektoch aj v Rozprávkach písaných vodou.

A možno práve preto by som na svojej pôvodnej básni dnes nič nemenila. Je nedokonaná, spontánna a napísaná v úplne inej životnej etape. Ale je moja.

A jej posledná veta pre mňa platí aj dnes:

„Teraz plyniem a ja len ďakujem.“

EPILÓG

Príbeh pokračuje

Keď sa ma dnes niekto spýta, čo považujem za najväčší úspech Mamavis, mohla by som začať vymenovávať súťaže, ocenenia, médiá alebo chvíle, keď sa o nás začalo viac hovoriť.

Ale asi by som odpovedela oveľa jednoduchšie.

Najväčším úspechom pre mňa je, že Mamavis stále žije.

Že sa z myšlienky stal skutočný výrobok, z výrobku značka a zo značky firma, ktorá má svoj príbeh, svojich ľudí a stále taktiež svoje sny.

Nie všetko sa podarilo. Nie každé rozhodnutie bolo správne. Nie každá cesta viedla tam, kam som očakávala. Boli chvíle, kedy som mala jasno, aj chvíle, kedy som vôbec nevedela, čo bude ďalej.

A práve to dnes považujem za jednu z najdôležitejších skúseností celej svojej cesty.

Nemusíme vidieť až do cieľa, aby sme mohli urobiť ďalší krok.

Keď sa dnes obzriem, jednotlivé udalosti do seba takmer zapadajú. Ako by jedna prirodzene viedla k druhej. Lenže takto život nefungoval.

Nikdy predtým mnou neležal dokonale pripravený plán s jednotlivými bodmi, podľa ktorých by som postupovala.

Ďalší krok sa väčšinou ukázal až vo chvíli, keď som urobila ten predchádzajúci.

Niektoré dvere sa otvorili samé. Na iné som musela dlho klopať. Niektorými som prešla a neskôr zistila, že som si vybrala nesprávne. A niektoré sa predtým mnou zavreli práve vo chvíli, keď som bola presvedčená, že za nimi musí byť moja budúcnosť.

Dnes už viem, že aj zatvorené dvere môžu človeka nasmerovať inam.

Možno práve preto ma celým životom sprevádza veta:
Nič nie je náhoda.

Neznamená to pre mňa, že je všetko dopredu napísané
alebo že máme len čakať, čo nám život prinesie.

Naopak.

Znamená to pre mňa všímať si príležitosti, ktoré niekedy
prichádzajú prezlečené za problém. Dokázať sa zastaviť a
spýtať sa, či práve situácia, ktorú by som si sama nikdy
nevybrala, neotvára cestu niekam inam.

Keby som sa na svoj príbeh pozerala len podľa pôvodných
plánov, mnoho vecí by vlastne nedávalo zmysel.

Lenže práve tie neplánované odbočky často určili, kam
som sa nakoniec dostala.

A za tie roky sa zmenil aj môj pohľad na úspech.

Predtým pre mňa možno znamenal víťazstvo, rast, ďalšiu
obchodnú príležitosť alebo potvrdenie, že to, čo robím, má
zmysel.

Dnes ho vnímam inak.

Úspech pre mňa nie je okamžik na pódiu. Je to schopnosť
pokračovať aj potom, čo z pódia zostúpíte.

Je jednoduché radovať sa, keď sa darí. Omnoho ťažšie je
pokračovať vo chvíli, keď sa niečo nepodarí, keď urobíte
zlé rozhodnutie, sklamete sa, stratíte istotu alebo musíte
začať časť cesty odznova.

Práve vtedy sa podľa mňa ukazuje, čo človek skutočne
chce.

Mamavis ma naučil tvoriť, ale taktiež pochybovať. Naučil
ma bojovať, ale taktiež niektoré veci pustiť. Naučil ma
dôverovať, ale zároveň sa pýtať. Naučil ma prijať pomoc a
priznať si, že niektoré veci neviem a niekto iný ich dokáže
urobiť lepšie.

A hlavne ma naučil, že zmeniť smer nemusí znamenať
prehrať.

Niekedy je to práve naopak.

Niekedy je zmena smeru jediný spôsob, ako pokračovať.

Keď dnes stojím v Prunéřove a dívam sa na priestor okolo seba, necítim, že by som prišla do cieľa.

Cítim skôr, že som sa dostala na ďalšie miesto, odkiaľ je zase vidieť o niečo ďalej.

Máme vlastný domov, ale ešte nie je dokončený. Máme výrobky, ale stále vznikajú nové nápady. Máme skúsenosti, ale neustále sa učíme. Máme za sebou kus cesty, ale pred sebou ďalší.

A stále sú tu sny.

Niektoré už dokážem pomenovať. Iné sú zatiaľ len pocitom, že by z toho všetkého mohlo vzniknúť ešte niečo ďalšie.

Predtým by som možno potrebovala presne vedieť čo.

Dnes už nemusím.

Možno aj preto sa po rokoch vraciam k obrazu rieky, o ktorej som písala v svojom prvom e-booku.

Vtedy som ešte nemohla tušiť, ako zvláštne sa voda raz prepojí s celým mojím príbehom. S Priessnitzom, s Mamavis, s deťmi, s rozprávkami aj s miestom, kde sme dnes.

Ale význam rieky pre mňa zostáva rovnaký.

Plynúť neznamená nechať sa bezmocne unášať prúdom. Znamená to nezostať stáť.

Rieka niekedy tečie rýchle a niekedy pomaly. Niekedy sa rozlieva do šírky, inokedy sa musí pretiahnuť úzkym miestom. Narazí na prekážku, zmení smer a pokračuje.

A aj napriek tomu zostáva riekou.

Možno je to aj odpoveď na otázku, čo bude ďalej s Mamavis.

Neviem presne.

A po všetkých tých rokoch už sa tej odpovede nebojím. Viem, odkiaľ sme vyšli. Viem, prečo sme začali. Viem, čo nechcem stratiť. A mám predstavu o tom, kam by som chcela pokračovať.

To mi dnes stačí.

Preto túto knihu nechcem ukončiť slovom koniec.

Je to len chvíľa, keď som sa zastavila, obzrela sa za viac než desaťročnou cestou a pokúsila sa ju previesť do slov.

Až túto knihu zavriem, život Mamavis bude pokračovať ďalej.

Prídu ďalšie rozhodnutia. Niektoré budú správne a iné možno nie. Prídu noví ľudia, nové príležitosti, prekážky aj nápady. Niektoré sny sa splnia a iné sa možno časom premenia.

A to je v poriadku.

Pretože keby som mala z celého svojho príbehu vybrať jediná vec, ktorú by som chcela odovzdať človeku, ktorý práve stojí na začiatku niečoho svojho, nebola by to rada, ako podnikať.

Bolo by to omnoho jednoduchšie:

Nemusíte na začiatku vedieť, kam až dôjdete.

Nemusíte mať obrovský sen. Nemusíte poznať všetky odpovede. A nemusíte čakať na okamžik, kedy budete mať istotu, že všetko dopadne správne.

Niekedy stačí všimnúť si prvú príležitosť, urobiť prvý krok a potom mať odvahu urobiť ďalší.

Pretože sen nemusí byť na začiatku veľký.

Niekedy stačí, keď je skutočný.

A tak miesto bodky nechávam na konci tohto príbehu tri bodky.

Pretože rieka stále plynie.

A príbeh Mamavis pokračuje...

POĎAKOVANIE

Keď sa obzriem za celou cestou Mamavis, viem jedno iste: Nikdy to nebol príbeh jedného človeka.

Za každým krokom stáli ľudia. Niektorí sú so mnou dodnes, iní prešli mojim životom alebo Mamavisom len určitú dobu. Každý ale nejakým spôsobom zanechal stopu.

Ďakujem predovšetkým celému tímu Mamavis. Ľuďom, ktorí so mnou každý deň tvoria, vyrábajú, šijú, strihajú, kompletizujú, balia, expedujú, komunikujú so zákazníkmi, počítajú, plánujú a riešia stovky drobností, ktoré zvonku nie sú vidieť.

Často hovorím, že fungujeme ako rodinný tím. Nemyslím tým rodinu podľa priezviska. Myslím tým ľudí, ktorí so mnou ťahajú jednu káru, dokážu zabrať, keď je potrebné, a ktorým na Mamavis záleží.

Ďakujem všetkým lekárom a odborníkom, ktorí boli ochotní vypočuť môj nápad, povedať mi svoj názor, poradiť mi a pomôcť nám výrobky aj informácie okolo Priessnitzovej metódy posúvať ďalej. Zvlášťne poďakovanie patrí prim. MUDr. Jaroslavovi Novotnému za dlhoročnú odbornú spoluprácu a za pomoc pri zachovávaní a odovzdávaní odkazu Vincenza Priessnitza.

Ďakujem taktiež Spolku Mamavis, ľuďom okolo našich detských projektov, školám, učiteľom a predovšetkým deťom. Dokázali ste dať vode, prírode a Priessnitzovmu odkazu úplne nový rozmer – prostredníctvom rozprávok, obrázkov, divadla a vlastnej fantázie.

Ďakujem všetkým mentorom, spolupracovníkom, obchodným partnerom a ľuďom, ktorí sa v rôznych etapách rozhodli Mamavisu pomôcť. Niektorí na roky, iní možno len jednou radou, kontaktom alebo otvorenými dverami.

A ďakujem aj tým, s ktorými naše cesty neboli vždy jednoduché. S odstupom času viem, že aj ťažké skúsenosti

môžu byť dobrými učiteľmi.

Veľké poďakovanie patrí taktiež všetkým remeselníkom a ľuďom, ktorí nám pomohli vytvoriť nový domov v Prunérove. V zime, pod obrovským časovým tlakom a s termínom sťahovania za dverami ste dokázali takmer nemožné.

Ďakujem našim zákazníkom.

Za dôveru, objednávky, odporúčania, správy, pripomienky aj nápady. Mnoho výrobkov Mamavis vzniklo alebo sa zmenilo práve vďaka tomu, že ste nám povedali, čo potrebujete. Bez zákazníkov môže existovať nápad. Nemôže ale existovať značka.

Ďakujem svojej rodine za podporu, pomoc a trpelivosť počas všetkých etáp, ktorými sme prešli.

A nakoniec patrí moje najväčšie osobné poďakovanie Natálke.

Bez nej by tento príbeh pravdepodobne nikdy nezačal.

Ďakujem jej nielen za prvý impulz k vytvoreniu zábalu, ale predovšetkým za to, že vďaka nej som poznala materstvo a lásku, ktorá ma priviedla k otázke, z ktorej nakoniec vyrástlo niečo omnoho väčšieho:

Čo môžem urobiť lepšie?

Ďakujem všetkým, ktorí boli, sú alebo len budú súčasťou nášho príbehu.

Mamavis možno začal jednou myšlienkou.
Ale vyrástol vďaka ľuďom.

Martina

Historická os Mamavis

Od jedného zábalu k českej značke

2013 — Keď celý príbeh začal

V roku 2013 sa narodila Natálka. Práve materstvo a neskôr odporúčenie Priessnitzovho zábalu stáli na začiatku príbehu, z ktorého postupne vznikol Mamavis.

2014 — Vznik prvého zábalu Mamavis

Pri opakovaných respiračných problémoch Natálky odporučila detská lekárka klasický Priessnitzov zábal na hrudník.

Tradičné prevedenie však na malom dieťati nedržalo tak, ako bolo potrebné. A práve vtedy vznikla jednoduchá otázka: Prečo nespojiť všetky tri vrstvy do jedného celku a neuľahčiť ich upevnenie?

Vznikol prvý náčrt a následne prvý prototyp moderného trojvrstvého zábalu. Začalo jeho skúšanie, úpravy podľa spätnej väzby, ochrana technického riešenia a postupný vývoj ďalších variánt.

Z jedného zábalu vytvoreného pre vlastné dieťa sa začal rodiť Mamavis.

2015 — Mamavis dostáva svoje meno

V roku 2015 bola registrovaná ochranná známka Mamavis.

Samotný názov v sebe nesie podstatu celého príbehu. „Mama“ odkazuje k materstvu a starostlivosti, „Vis“ vychádza z latinského spojenia Vis Medicatrix Naturae – prirodzená liečivá sila prírody.

Vznikla tak značka spájajúca materskú starostlivosť, praktické riešenie a rešpekt k prírodným princípom.

2016 — Prvé jarmoky a skutočná spätná väzba

Výrobky Mamavis sa začali pravidelne predstavovať na jarmokoch. Práve osobné stretnutia so zákazníkmi ukázalo, že nepraktičnosť klasického Priessnitzovho

zábalu rieši mnoho ďalších rodín.

Ľudia prichádzali so svojimi skúsenosťami, pripomienkami aj nápadmi. Ich spätná väzba pomáhala výrobky upravovať a postupne vznikali ďalšie varianty zábalov pre deti aj dospelých.

2017 — Od nápadu k podnikaniu

Dňa 12. mája 2017 získal Mamavis 1. miesto vo finále podnikateľského inkubátora StartUp Go.

Nasledoval postupný prechod od domáceho projektu k profesionálnemu podnikaniu. Mamavis sa dostal medzi TOP 8 Startup World Cup v kategórii BioTech, začala spolupráca s VZP v rámci Klubu pevného zdravia a značka získala certifikát KRUŠNOHORSKÝ regionálny produkt.

V rovnakom období vznikol tiež Spolok Mamavis, ktorý otvoril priestor pre vzdelávacie, kultúrne a detské projekty spojené s vodou, prírodou a zdravým životným štýlom.

2018 — Mamavis sa dostáva viac do povedomia

V roku 2018 získal Mamavis 1. miesto v programe Naštartujte sa od Komerčnej banky.

S ocenením prišla výraznejšia medializácia. Príbeh značky sa začal objavovať v podnikateľských aj lifestyleových médiách a o modernom prevedení tradičného Priessnitzovho zábalu sa dozvedalo stále viac ľudí.

V novembri bola založená spoločnosť Mamavis healing care s.r.o. a začalo budovanie firemného zázemia v Polnej 683 v Klášterci nad Ohří.

2019 — Vlastná prevádzka

Mamavis prešiel z podnikania OSVČ pod spoločnosť Mamavis healing care s.r.o. a otvoril vlastnú prevádzku v Polnej 683 v Klášterci nad Ohří.

Výroba získala svoje zázemie a z pôvodného domáceho projektu sa postupne stávala firma s vlastnou prevádzkou a tímom.

V tom istom roku získal Mamavis 3. miesto v súťaži Inovačná firma roku 2019.

2020 — Bližšie ku koreňom Priessnitzovej metódy

Postupne sa prehlbovala spolupráca s Priessnitzovými liečebnými kúpeľmi v Jeseníku a prim. MUDr. Jaroslavom Novotným.

Prebiehali odborné školenia, prednášky a promoakcie. Spolupráca zároveň priniesla hlbšie poznanie historických princípov Priessnitzovej metódy a správneho používania zábalov.

Dôležitou súčasťou ďalšieho smerovania Mamavis sa tak stalo nielen moderné praktické prevedenie zábalu, ale taktiež zachovávanie a odovzdávanie historického odkazu Vincenza Priessnitz a správnych princípov jeho metódy.

2021 — Nielen výrobok, ale taktiež informácie

Vznikol nový e-shop na mieru, prepojený s firemnými procesmi a účtovníckym systémom, ktorý pomohol zjednodušiť administratívu aj každodenné fungovanie spoločnosti.

Súčasne sa rozvíjala bezplatná lekárska poradňa, odborné články, návody a inštruktážne videá.

Cieľom bolo, aby zákazník nedostal len samotný zábal, ale taktiež informácie potrebné k jeho správne použitiu a možnosť odbornej rady.

2022 — Firma roku Ústeckého kraja

Mamavis healing care sa stal víťazom IBM Firma roku 2022 Ústeckého kraja a postúpil do celoštátneho finále.

Ocenenie bolo potvrdením niekoľkoročnej cesty od jednoduchého domáceho nápadu k fungujúcej českej spoločnosti s vlastnou výrobou a tímom.

2023 — Rastieme ďalej

Rozšírili sme prevádzku v Polnej ulici a posilnili tím Mamavis.

Vedľa výroby a ďalšieho vývoja produktov sa stále viac rozvíjali aj aktivity spojené s deťmi, vodou, prírodou a odkazom Vincenza Priessnitza.

2024 — Rozprávky písané vodou

V spolupráci Spolku Mamavis, Priessnitzových liečebných kúpeľov a mesta Klášterec nad Ohří vznikla kniha Rozprávky písané vodou – deti deťom.

Jej príbehy, básne a ilustrácie vytvorili samotné deti z Klášterca nad Ohří a Jeseníku.

Projekt ukázal ďalší rozmer Mamavis. Odkaz Vincenza Priessnitza a vzťah k vode a prírode je možné odovzdávať nielen prostredníctvom výrobkov, ale taktiež prostredníctvom príbehov, vzdelávania, tvorivosti a detskej fantázie.

2025 — Nový domov pre Mamavis

Rok 2025 priniesol jedno z najväčších rozhodnutí v histórii spoločnosti.

Mamavis kúpil historickú budovu v Prunéřove 58 neďaleko Kadane, ktorá sa mala stať novým sídlom a výrobným zázemím firmy.

Dlho nevyužívaný objekt čakala rozsiahla rekonštrukcia. Na konci októbra začali nové rozvody vody, kúrenia a elektroinštalácie, opravy jednotlivých miestností, podláh a ďalšie práce potrebné k tomu, aby sa historický dom mohol znovu prebudiť k životu.

2026 — Prunéřov 58: nová kapitola

Rekonštrukcia finišovala doslova za päť minút dvanásť. Ešte 25. marca sa pokladali podlahy a 27. marca začalo sťahovanie.

Od 1. apríla 2026 pôsobí Mamavis v Prunéřove 58.

Na prízemí historického domu sa nachádza predajňa, výdajné miesto a kancelária. Na hornom poschodí vzniklo zázemie výroby – šijacia dielňa, strihovňa, kompletizácia, sklady a expedícia.

Prunéřov sa ale nestal len novou adresou spoločnosti.

Historický dom a jeho doposiaľ nevyužívané priestory otvorili ďalšiu víziu – postupne tu vytvoriť miesto, ktoré by mohlo prepojiť históriu zaniknutého Prunéřova, odkaz Vincenza Priessnitzu, vodu, prírodu, tradičné remeslá, zdravý životný štýl a vzdelávanie detí aj dospelých.

Príbeh pokračuje...

Mamavis vznikol z jednoduchej potreby jednej mamičky urobiť tradičný Priessnitzov zábal praktickejši.

Od prvého nákresu sa mnohé zmenilo. Jedno však zostáva rovnaké – rešpekt k prírodným princípom, poctivej českej výrobe a myšlienke, že aj viac než dvesto rokov stará metóda môže mať svoje miesto v dnešnom živote.

A náš príbeh pokračuje ďalej...

SOM RIEKOU

Poznámka autorky

Táto kniha vznikla z mojich osobných spomienok, pôvodných e-bookov, dobových textov, článkov a historických materiálov Mamavis, ktoré zachytávajú cestu od prvého nápadu až po dnešnú podobu značky.

Pri jej písaní som sa po rokoch vracala k svojim starším textom. Niektoré som ponechala v pôvodnej podobe, iné som doplnila o dnešný pohľad a skúsenosti.

Postupne vo mne dozrela myšlienka spojiť všetky tieto čriepky do jednej knihy – Zábal s príbehom. Pretože Mamavis pre mňa nikdy nebol len výrobok. Za každým zábalom je príbeh jeho vzniku, ľudí, ktorí stáli na jeho ceste, a viac než dvesto rokov starý odkaz Vincenza Priessnitza, ktorý sa snažíme odovzdávať ďalej v modernej podobe.

Nechcela som vytvoriť kroniku plnú dát. Chcela som zachovať skutočný príbeh – tak, ako som ho vtedy prežívala a ako mu rozumiem dnes.

A možno taktiež pripomenúť, že aj za obyčajnou vecou, ktorú vezmete do ruky, môže byť omnoho väčší príbeh, než je na prvý pohľad vidieť.

Preto vznikol Zábal s príbehom.

Bc. Martina Štefanková